BAYAN YANI

143

TEMMUZ-AĞUSTOS 2024 / 04 - 65 TL K.K.T.C: 75 TL

BEN BİR YAZ AŞKI ÇOCU-ĞUYUM!

ZAMA-NINDA!

WAOOVV! SİZİNKİLER ZENGİNMİŞ DESENE!

HOŞGELDİN PAHALILIK.
ELVEDA YAZ TATİLLERİ.
ELVEDA YAZ AŞKLARI

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ramize Erer


ISSN 2146-1384

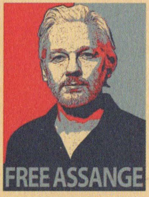
aksoyezgi@gmail.com

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy



- **Julian Assange** nihayet serbest! Assange Wikileaks'in kurucusu ve kelimenin tam anlamıyla ya- şadığımız çağı değiştiren isimlerden biri. Wikileaks'ten Türkiye hakkında bile ne sızıntılar okumuş ve ağzımız açıkta kalmıştı. Assange yıllarca bi konsolosluk binasının bi odasında yaşadı, sonra da ABD'ye iade edilip hapiste kaldı. Ancak ona destek sağlayan kampanya asla dur durak tanımadı. Assange nihayet ülkesi Avustralya'ya dönebiliyorsa bunda o kampanyanın da büyük payı var.



- **Julian Assange** gibi kişilerin cesareti olmasaydı hala karanlıktaydık, bunu unutmayalım. Özgür dünya gerçek gazetecilerin omuzları üstünde yükseliyor.
- Yakında **askıda öğrencilik** bekliyorum ben yekten. Bu gidişle çocuk okutmak bazıları için giderek daha uzak bir ihtimale dönüyor.

- Meclis 1 Temmuzda tatile giriyor. Milletvekilleri yaz tatilinde askıda dondurmacıya gidip çocukların dondurmalarını çalmaz umarım.



- Eğitim bir ihtimaldi ve çok güzeldi.
- Eğitimin sıfırdan hayat kurabileceği ise bir zamanlar ihtimal değil, gerçekti, inanabiliyor musun buna?
- İsveç, cinsel suçlar söz konusu olduğunda farkındalığı en yüksek ülkelerden biri. Partnerine söy- lemeden prezervatif çıkarmak, eşin ya da kocanın ilişki sırasında dahi istemiyorum diyen kadını dikkate almayıp devam etmesi dahi tecavüz sayılıyor. Üstelik tacizi ya da tecavüzü ihbar etmenin hiçbir toplumsal ağırlığı yok. Türkiye'de tanıdığınız kadınlardan en az bir tanesi tecavüze uğradı ve bundan haberiniz yok. Türkiye'de tanıdığınız kadınların en az yarısı hayatında en az bir kere tacize uğradı ve bundan haberiniz yok. Türkiye'de tecavüzün istatistiksel değeri yok çünkü haberinizin olmamasını seçiyorsunuz.

- **Hülya Avşar**, oyuncu **Meryem Uzerli**'yi konuk etmiş programında ve hayatına giren erkekler için **"neden evlenmediler seninle,"** diye soruyor. Bir kadının hayatın- daki en büyük başarısının zengin koca bulabilmek olduğu zamanlar çoktan kapandı Hülyacığım. Bunu sen bile bilirsin ama gerçekte dahil olmadığın bir kulübe dahilmiş gibi yaparken gözden kaçırdın sanırım.



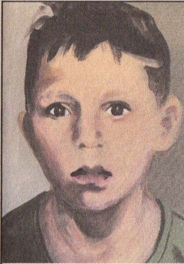
- Balıkesir'de bir dondurmacı, bazı annelerin çocuklarına dondurma alamadıklarını gördüğü için **"askıda dondurma"** uygulaması başlatmış. Eskiden karne hediyesi olarak bisiklet, yaz tatili falan istenirdi artık **"anne beni askıda dondurmacıya götürsene"** denecek demek ki. Vay arkadaş.



- **Türkiye**'de **ev fiyatları** arttıkça sosyal medyada buradaki ev fiyatları ile aynı fiyata mesela **Amerika**'daki ya da **Norveç**'teki bi evi karşılaştıran hesaplar türedi. Bazı yorumlar da şöyle geliyor; **"ama o para onlarda çok paraymış yani o evler aslında orada çok pahalı"**. Haw he he. Sen 17 bin liralık asgari ücretinle herhangi bi Amerikalıdan ya da Norveçliden daha zenginsin ve alım gücün daha yüksek he. Yersen. Yemişsin belli ki.
- Eğer yenilenebilir enerjiye yaygın olarak geçersek dünyadaki transit

Kadın cinayetlerinin 3'te 1'i ayrılmak istedikleri eşleri, nişanlıları ya da sevgilileri tarafından işleniyor.





"Ahmet Direk Turan Haskiro
10 yaşında, Suriyeli çocuk işçi..
Adana Seyhan'da annesinin de çalıştığı tekstil atölyesinin 2.katında bindiği asansörde kabin ile duvar arasında sıkışarak hayatını kaybetti..."

Geriye bu resim kaldı.

Yaşasaydı belki de Suriyelilere yapılan pogroma tanık olacaktı.

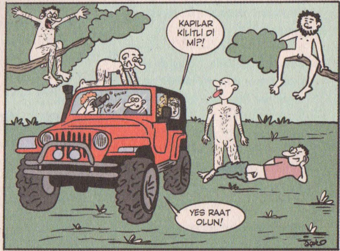
Resim: **Ramize Erer**

Hava sıcaklıkları normalin üzerinde seyrediyor. Tatil fiyatları ise alev alev...



Mehmet Ali & Akşamsefası

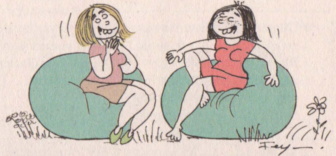
İngiltere Türkiye'ye seyahat edecekleri uyardı: "tatilciler tecavüze uğruyor" Afrika Safari out Türkiye Safari in





AKTÜEL

Bilimsel yetkinliği olmayan kişiler "İçsel Temizlik" adı altında ciddi gelir elde ediyorlar...







gemi taşımacılığının kafadan yarı yarıya düşeceğini biliyor muydunuz? Çünkü okyanus taşımacılığının yarısı oradan oraya petrol tanışmak için yapılıyor.

● Sosyal medyada bir istatistikten yola çıkarak **İs-veç** ve **Türkiye**'nin teca- vüz oranları kıyaslanmış ve Türkiye'de tecavüze uğrama ihtimali daha düşük denmiş. Yaw komik misiniz arkadaşlar? Bence değilsiniz, zira tecavüz hiç komik bir şey değildir.



● Dünyadaki kirliliğin en az yarısının sadece birkaç yıl hatta birkaç ay gibi bir sürede durdurulabileceğini, ama kimsenin bunu yapmayacağını bilmek kadar yıpratıcı ve karamsar bir şey olamaz.

● Dünyanın kağıt üstünde hala en güçlü ülkesi olarak geçen **Amerika**'nın başkanı görev yaparken bunadı. Bildiğin bunadı yani ve Amerika bu konuda hiçbir şey yapamıyor. Çok acayip değil mi arkadaşlar ya?



● Düşük kaliteli bir işe girmek, işsiz kalmaya kıyasla sağlığınızı daha kötü etkiliyor ve sizi daha stresli hale getiriyormuş. İşsiz kalmak da ölüm sebebi, nabacaz?

● Nasıl bir sınıf farkı var düşünün Bodrum'da bahçeli villası olan üst-orta sınıfı fakir sanıyorlar.

● **Beren Saat**'i kişisel alanında yani teknesinde denize girerken gizlice çekip bunu paylaşmalarından daha vahimi, paylaştıkları videoda taciz içeren söylemler olması ve bunu kesme ihtiyacı bile hissetmemiş olmaları. Beni dehşete düşüren işin bu kısmı!



● Bu ayın "**şeriatınızı nasıl alırdınız**" haberi **Diyarbakır**'dan geldi ve birtakım kişilerin polis eşliğinde Burger King bastığını gördük izledik hep beraber. Burger King sadece ve sadece çok uluslu bir sömürü şirketi olduğu için protesto edilmeyi hak ediyor, içinde oturup birer burger yiyerek sohbet etmek isteyen insanlarsa linçlenmeyi asla hak etmediler.

● **Handmaid's Tale.** Sosyal medyada ecnebi hesaplarda "acaba bu bi gün gerçek olur mu ya" yorumları görüyorum. Bense ne diziyi ne de kitabı sinirlerim el vermediği için bitiremedim. İşte İsveç'le Türkiye arasındaki "tecavüz istatistiği" farkı bunun gibi bir şey canlarım.



● **Sinop Valiliği**, deniz kenarında alkollü içki içilmesini yasakladı. Sahil bo- yunca devriye gezen bekçiler, alkol tüketen vatandaşları uyarırken, itiraz edenlere ise sert yanıt vermiş. İçki üretmenin ve satmanın yasak olmadığı ama sahillerinde oturup iki bira içemediğiniz laik ülke. Yersen.

● **Şevval Sam**, "Bodrum'-un en sevdiğim yanı sınıf farkının az olması," demiş. Şevval Sam bence kendini son yıllarda oynadığı villian'lara çok kaptırmış.

● Yaşam tarzı müdahaleleri muazzam bir hızda ve muazzam bir yelpazede geliyor. Tempo arttı, final yakın gibime geliyor ama umarım ben yanılıyorumdur.

● **"Çocukken yaz daha büyük bir mevsimdi."** Evet, çünkü bisikletlerimiz, ekmek arası domates peynirimiz ve günü batırırken akıta akıta yediğimiz dondurmalarımız vardı. Dizlerimiz yara bere içinde, yüzümüz tozlu topraklı, ruhumuzsa dingindi. Yaz boyunca bitmeyen bir şarkı gibi kafamızın içinde çalan platonik aşklarımız ve sadece tek bir kar- şılaşma için feda edilebilecek günlerimiz vardı. Şimdi ise kala kala askıda dondurmamız var. Ya da gitmek zorunda olduğumuz asık suratlı işlerimiz. 10 günlük tatil, altı aylık maaşa bedel. Ama gene de içindeki çocuğu öldürmemiş olanlara mutlu bir yaz ve mutlu tatiller dilerim. Yeri gelir güzelce yıkanmış bir balkon bile tatildir insana çünkü.













Mehmet Ali & Akşamsefası

Prof. Dr. Şengül Hablemitoğlu

Hablemitoğlu Ankara Enstitüsü
iletisim@hablemitoglu.net

Hamiyet Bize Ne Anlattı?

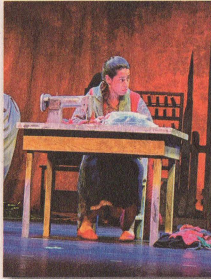


"Gerçekler katlanılmaz hâle geldiğinde çareyi yeni gerçeklikler yaratmakta bulan, hayal dünyasında kendini bir müzik grubunun yıldızı olarak gören Hamiyet'in olan bitenle başa çıkamayıp her deliliğe vuruşunda sığındığı liman hayali arkadaşları "Pazar Yeri Sinekleri", ve yazdığı şarkılar... "

Burcu Teker- Bu Dünyadan Bir Hamiyet Geçti*

Başlıktaki sorunun cevabını hemen vereyim Hamiyet öyle çok şey anlattı ki, bir *"deli kadın hikâyesi"*nden çok daha fazlası Hamiyet. Hamiyet çok tanıdık bir insan. Üstelik öyle böyle değil, her dönemin insanı olabilir Hamiyet. Dün vardı, bugün de var. Düzen bunca vahşi, arzsız ve yıkıcı iken yine de olacak Hamiyet. Bu sözleri bir kalp ağrısı ile yazıyor insan. Kalbimizin ağrısının hiç geçmediği bir yer burası. Bizi öldüremese de, süründürmeye, delirtmeye çalışanların ülkesi. Bir işçi mahallesinde iki kızı ve kocasıyla yaşıyor Hamiyet, *"yoksul ve onurlu"* evet bir klişe, aşağıladığımız bir klişe. Adım adım yolumuzu toplumsal çürümeye çıkaran bir klişe. Elimizde zengin ama onurlu versiyonu olaydı bu hale gelirmiydik bilmiyorum. Biz yıllar içinde başka klişeler keşfettik; *"çalıyor ama çalışıyor."* Nasıl ama?

Türkiye'nin 80 darbesi ile sendikal hakları yok edilen ve dayanışması güçsüzleştirilen işçile- rinden biri Hamiyet, emekçi bir kadın. Hamiyet'in bir derdi var; hayal dünyasında şiirleri şarkı olacak, eline geçirdiği her şeye yazıyor şiirlerini. Şiirleri şarkı olunca radyoda çalınacak ve içerdeki arkadaşları çıkacak. Kim mi onlar? 80 darbesinin postalları altında ezilenler. Hamiyet tüm yoksulluğuna ve hayatın ağırlığının getirdiği güçsüzlüğüne rağmen dayanışmayı, iyiliği, sevgiyi, insan onurunu anlatıyor. Hamiyet'in hayat örgüsünün içinde bir kocası var, tekstil atölyesinde işçi arkadaşı kadınlar erkekler var, düzenin böceklerinden bir ustabaşısı var, birbirinden farklı iki kızı var. Hapiste olduğunu söylediği, belki de hayal ettiği, arkadaşları var.



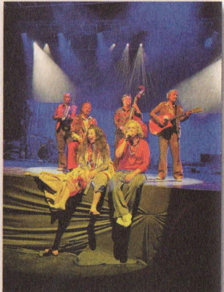


Hamiyet'in öyküsü Peyk'in solisti İrfan Alış'ın, Deniz Madanoğlu tarafından oyun metni haline getirilmiş. Hamiyet'i yazarken Madanoğlu şöyle düşündüğünü söylüyor; *"önceliğim onu kurban, mağdur kimliğinden ibaret kılmamaktı. Deliliğin bir olumlu tarafı da insanı hayatın pis gerçeklerinden koruması olabiliyor. Hayali müzik grubu arkadaşları ile arasındaki bağ, Hamiyet için bir lunapark alanı gibi. Çektiği acıların ötesinde; böyle naif, çocuksu, masum karakterlerin hayata tutunmak için savunma mekanizması geliştirip delirdiğini anlatmak istedik."*

Oyunda dönemin sosyopolitik fotoğrafı, Hamiyetin çevresinde ve zihninde olup bitenlerle kare kare geçiyor gözünüzün önünden. Abartısız, tertemiz size hatırlatıyorlar, siz gözünüzde daha fazlasını canlandırıyorsunuz. Çünkü yaşananları biliyorsunuz. Fotoğraf albümü gibi, karşınıza çıkan fotoğraflarla Hamiyet'in neden aklını kaybettiğini anlamak zor değil. Yaşı yeten herkesin evinde olan fotoğraflar onlar. Oyalanmadan, hatta belirli bir sıra ile hızlıca geçiyor gözünüzün önünden. Böylece her şeye gücü yeten bir kahraman gibi değil de, insanca gösterdiği cesaretine anlam veremeyip, neyine güvendiğini anlamadıkları için deli denilen o kadına daha çok odaklanıyorsunuz. Çünkü Hamiyet olmamak için uğraşan, Hamiyet olmanın kıyısında duran, başına gelecekleri bilerek düzene teslim olan, payandalık eden herkes için Hamiyet çok tanıdık aslında. İnsani zayıflıkların istismarını, kötülüğün acımasızlığını, siyasetin-düzenin herkesi ve her şeyi sömürmesini, insanı insana kırdırmasını ve ezmesini Hamiyet'in deli deli halleri ile fark ediyoruz.

Müzikal her şeyiyle bizden, acısıyla, neşesiyle, hikayesiyle, şarkılarıyla, içindeki yetenekleri ile, sahnesiyle bizden. Başarılı çünkü yaşı 80'lere yetmeyenleri korkutmadan, kaçırmadan evrensel değerlerle anlatıyor olup biteni. Zira günümüzde olanlar öyle çok korkutucu ve dünyadan uzak ki...

Bu arada müzikler ve şarkılar Peyk'in, oyuncuların tamamını tanıyorsunuz. Öyle yalındı ki herkes, canım Aslı İnandık Hamiyet'e ağlayarak oynadı. Yönetmen bir usta söylenecek söz yok; Işıl Kasapoğlu. Oyunu yazan Deniz Madanoğlu. Tanık olanlar ise, birkaç kuşak. İzleyicisi de alkışı da bol. Eksilmesin çoğalsın. Sevgilerimle...



**https://www.zorlupsm.com/bu-dunyadan-bir-hamiyet-gecti-bir-peyk-muzikali*

FETİYE NENE

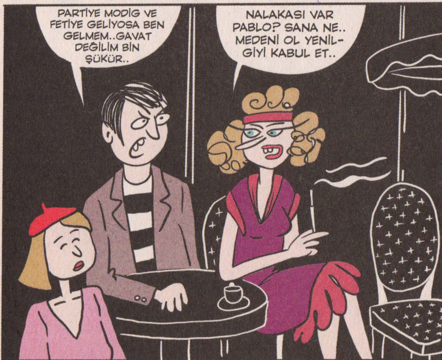
İpek Özsüslü

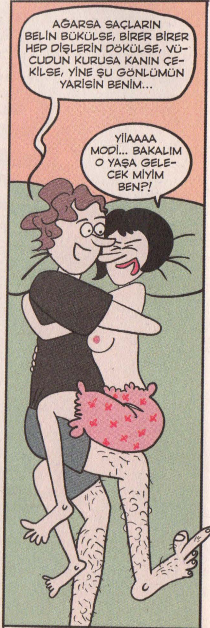



EEE BABAANNE NAPARDINIZ MODİGLİ-ANİ'YLE ANLATSANA BİRAZCIK..
OKUL ÇIKIŞI BENİ ALMAYA GE-LİRDİ.. PARİS KAZAN BİZ KEPÇE..


BÜTÜN KIZLAR ÇATLARDI..GÖZÜNÜZ G*TÜME DEMEKTEN POPOMDA ÇIBAN ÇIKMIŞTI..
PARİS OLGUNLAŞMA ENSTİTÜSÜ


PİCASSO DA BOŞ DUR-MUYORDU TABİ..KULİS YAPIYORDU BİZE KARŞI
MODİGLİANİ'YE SERGİ AÇILMAYA-CAK, HİÇ Bİ RESMÎ SATIN ALINMA-YACAK..
PEKİ AMA NEDEN?
BEN ÖYLE İSTİ-YORUM, G*TLÜK PARAYLA MI?


PARTİYE MODİG VE FETİYE GELİYOSA BEN GELMEM..GAVAT DEĞİLİM BİN ŞÜKÜR..
NALAKASI VAR PABLO? SANA NE.. MEDENİ OL YENİL-GİYİ KABUL ET..


AĞARSA SAÇLARIN BELİN BÜKÜLSE, BİRER BİRER HEP DİŞLERİN DÖKÜLSE, VÜ-CUDUN KURUSA KANIN ÇE-KİLSE, YİNE ŞU GÖNLÜMÜN YARİSİN BENİM...
YİİAAAA MODİ... BAKALIM O YAŞA GELE-CEK MİYİM BEN?!

GELDİM BAK..İÇİNE DOĞMUŞ SANKİ... O İSE HEP GENCECİK KALDI.. ERTESİ YIL ÖLMÜŞ..

NİYE EVLENMEDİNİZ PEKİ.. BU KADAR SEVERKEN..

BEN İSTEMEDİM.. GEL TÜRKİYE'YE DÖNELİM BERABER DEDİM.. İÇ GÜVEYSİ GELMEM DEDİ.. SEN KAL DEDİ... KALMAM DEDİM..

BEN AĞAÇ KOVUĞUNDAN ÇIKMADIM..AİLEME DÖNMEM GEREK.. BEYBABAMA, CİCİ ANNEME SÖZÜM VAR..

İŞİN ASLI DAHA UZUN Bİ KOCA İSTEDİM.. RAHMETLİ DEDEN 1.95'Tİ.. ELİN FRANKOFONU, DÜĞÜNÜMÜZDE OYNAMAZ CENAZEMİZDE AĞLAMAZ DİYE DE DÜŞÜNDÜM BELKİ.. HEM KÜÇÜKTÜM BAŞKA ÇİÇEKLER KOKLAMAK İSTEDİM..

KOKLADIN MI YOKSA?!

EVET VAN GOGH'U KOKLADIM..

NEEEEEE!?

Mehmet Ali & Akşamsefası

BUNUN ABİSİ THEO SINIF ARKADAŞIMLA ÇIKIYORDU.. SEN DE KARDEŞİYLE TANIŞ DOUBLE DATE YAPARIZ DEDİLER

SEN NİYE GAMLI BAYKUŞ GİBİSİN..

EV SAHİBİNİN KIZI BENİ REDDEDİNCE İÇİME KAPANDIM.. KALDIRAMADIM..

EE BAŞKASINI BUL AYOL DÜNYADA KIZ MI YOK ŞAPŞİK..

BİLMEM VAR MI?

GÜNLERİMİZ TARLALARDA KÖYLERDE GEÇİYORDU.. ÇEKİRDEK YEMEKTEN G*TÜMÜ TUTAMAZ OLMUŞTUM.. ALTIMA BEZ BAĞLAYIP GEZİYORDUM..

ONDAN SONRA DA NASREDDİN HOCA DEMİŞ Kİ KEDİ BUYSA CİĞER NERDE, BU CİĞERSE KEDİ NERDE? AHAHAHAHAH!

BU DA SICAK EKMEĞE GÜLMÜYOR...

BEN YAY STELYUMLU OLDUĞUM İÇİN DEDEM GİBİ ADAMLARLA YAPAMAM.. DOĞUM HARİTAMA BAKTIRDIM.. ERKEK DEDİĞİN BİRAZ GÜLECEK NEŞELİ OLACAK.. BU KENDİNİ DİNE VERMİŞTİ.. BİZ TEKKE VE ZAVİYELERİ YENİ KAPAMIŞIZ.. HİÇ ÇEKEMEM DEDİM..

SALLAMA BABANNE YAAAA... YAKALADIM...

VAN GOGH 1890'DA ÖLMÜŞ... NESİN SEN VAMPİR FALAN MI?

EVET FETİYE DİLA.. BÜYÜK OYUNU BOZDUM KUZUM..

VAMPİR DİŞİ BAKKALDAN ALMIŞTIM.. ÇEREZ YERKEN TAKIYORUM!

HAHAHA SÜPERRRR.

PEYDAH EDEN GÖNÜLLER



Ayşegül Bektash Frame @aygulshe

Rumuz: Kerem Keremgil

Bir arkadaşım sürekli Instagram'a şarkı söylerken video atıyor. Sesi de güzel sanıyor ama aslında çok kötü. Uyarmalı mıyım yoksa güzelmiş gibi beğenmeye devam mı etmeliyim? Beğenmediğimde neden beğenmediğimi soruyor ve görmedim diye yalan söylemek zorunda kalıyorum. Ne yapmalıyım?

Sevgili Kerem Keremgil,

Ben de şarkı söylemeyi çok seviyorum ama bunu asla Instagram hikayemde paylaşmam. Paylaşanlar, çin lokantasına gidip sorgusuz QR kodla menüyü tarayanlardan olabilir... Şimdi anlamadınız ama ileride ne demek istediğimi herkes anlayacak.

Eğer bu kişiye "arkadaşım" diyorsan, onu doğrudan uyarmak doğru olmaz; kalbi kırılır, üzülür, hatta dostluğunuz zarar görebilir. Bu da seni daha da üzer. Sen önemlisin, önce kendine dikkat etmelisin!

Ben olsam şarkısına kendi sesimle ve şarkımla karşılık verir, onu etiketleyerek kendi hikayemde paylaşırdım. Hem şarkı nasıl söylenir öğrenmiş olur, hem de onu dinlediğini görmüş olur. Taklit edilmek hoşuna gitmeyeceği için ya seni engelleyecek ya da repertuarına yenilikler katmaya çalışacak. Bu, ses kalitesini artırır mı bilmiyorum ama; engelleme, sev ve taklit et diyorum sevgili okurum.

Rumuz: Kolumun Üstüne Uyudum

Ayshegül Abla, kardeşimle ciddi sorunlar yaşıyoruz. Beni aileme karşı dolduruyor, annemle hep kavga ediyorum onun yüzünden. YouTuber olmak istiyor ama hiç yeteneği yok. Başarısızlıklarında da beni suçluyor. "Canım kardeşim, ben senin günah keçin değilim, başarısızlıklarınla beni suçlamayı kes ve zaman ver. Çalışkansın, heveslisin ama beni bir sal, git adam gibi iş bul" diyorum. Ne yapacağımı şaşırdım.

Sevgili Kolumun Üstüne Uyudum

Sosyal medya profilleri, insanların kendilerini idealize ederek sunduğu bir sahne. – Kardeşler manta- ra benzer. Mantar, istesen de istemesen de büyür ve ortamdaki tüm oksijeni tüketir; ama keyiflidir ve her türü de yenmez. Evet, sosyal medya, mantar, kardeş arasında bir ilişki kuramadın mı? Chat-GPT'ye yaz, o sana her şeyi anlatacak.

Kardeşleri çok ciddiye almamak lazım, zira, muhtemelen, diğer taraftan, o da seni o kadar ciddiye almıyor. Haftaya "Abi, ne yapıyor- sun?" diye mesaj atacak ve sen de "Ne oldu?" diye cevapsız kalmayacak, cevap vereceksin. Sonrasında tarlayı istese verecek hale geleceksin. Ne de olsa kardes.

Sadece bir sonraki hamlesini öngörmeye çalış ve daha dikkatli ol.

Ya bu arada, bizim Ayvalik'ta bir imar izni meselesi var. Tanıdığın biri var mı?

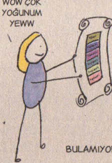
Ablanıza yazın:
Instagram @aygulshe

DİVANDAKİ TERAPİST

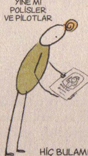
KENDİME VERDİĞİM DEĞERİ ARIYORUM



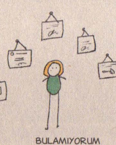
TAKVİMİMDE ARIYORUM



DATING APP'LERDE ARIYORUM



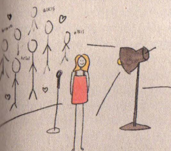
DİPLOMALARIMDA ARIYORUM



INSTAGRAM BEĞENİLERİMDE ARIYORUM



BAŞKALARINDAN ALDIĞIM ONAYDA ARIYORUM



YEPYENİ ALDIĞIM KIYAFETLERDE ARIYORUM



YENİ ARABAMDA ARIYORUM



ŞURALARDA BİR YERDE OLACAKTI AMA...



Mehmet Ali & Akşamsefası

PARÇALARIM KAYBOLMASIN



Yasemin Olur
yaseminolur@yahoo.com

Yedi yaşındayken yaz mevsiminde Kuran kursuna gitmem gerektiği, annem tarafından bir gece baskınıyla bana açıklanmıştı. "Darbe dediğin gece olur"un şanına yakışır bir hamleydi bu. Rüya gördüğümü sandığım o sıcak haziran gecesinde annemin bana bir yandan su içirirken bir yandan da "Sabah Kuran kursuna gideceksin, ona göre" demesini çok idrak edemesem de sabahleyin "Neden Cennete Gitmemiz Gerektiğine Dair Mülahazalar" başlıklı konuşmasında olayın bir nebze de olsa idrakine varmıştım: Ben ve karnımdaki korkular. O cennete gidilecekti!

-Emredersiniz Komutanım.

Ne diyordu annem? "Cennete gitmemiz gerek." Güzel anlatıyordu...sanki gerçekten inanıyormuş gibi. Hikayeleri dinlemeyi o zamandan beri severim. Herkesin bir hikayesi vardır ve herkes bir gün bir hikâye olmak ister. Adlandırılmayan yoktur ama anlatılmayan da vardır diyemeyiz. Kimseyi, hele ki bu kişi annemse onu asla yalancılıkla itham etmem. Ben zaten yalana da inanmam. Yalan yoktur, alternatif gerçeklikler vardır ve onları dinlemeyi severim. Annemin alternatif gerçekliği de mutlu sonla bitiyordu. Sonunda cennete gidiyorduk. Hepimize göre bir atraksiyon vardı orada. Benim kafama yatmıştı açıkçası.

Anlatısını tamamlamış kalkarken, sandıktan çıkardığı ipekli eşarbı da kutsal bir emanet gibi tutuyordu (iki eliyle). Bir şey ya çok sıcaksa ya da ağır bir kutsallığı varsa iki elle tutulur bence. Soğuksa ve tek lokmalık bir şeyse tek el ve hatta iki parmak bile yeter insana. Sarma gibi. Akşama sarma yapmıştı. Hiç unutmam.

O eşarbı daha önce görmemiştim. Demek ki onu takacağı kadar özel bir gün ben dünyadayken henüz yaşanmamıştı. "Anneannemden kalma" dedi. Ben bir şey sormamıştım. Anlatmaya başladı. Kendi anneannemin annesi... "Resmi var mı?" dedim. Biz buralarda fotoğrafa resim deriz. Öylesi hoşumuza gidiyor. Olmadığını biliyordum. O yıllarda bir tek Abdülhamit'in filan resmi olmalıydı. "Dur göstereyim" dedi. Sandığa döndü tekrar. Baya bir derine daldı. Bir ara sadece ayakları gözüküyordu. Sonra ayakları da kayboldu. İçimde birden tuhaf bir korku doğdu. Ama neşe de veren bir korku. Heyecanlandım. Kapatıp sandığın kapağını sokağa çıkayım dedim. Akşam ezanından önce de dönmem. Kafama göre gezerim. Kalsın biraz geçmişte. Hatta gelmesin bir daha. Gözlerimin parıltısının yansımasından kör olacaktım. Babam yokluğumu fark etmezdi zaten. Her şeyi unutması bir büyük rakıya bakar. Zaten burada ne işi vardı. Annemi diyorum. Hiç mutlu değildi gibi. Sürekli "eskiden biz..." diye başlayan cümlelerle konuşuyordu. Senkronizasyon hatası yaşıyordu bedeni ve zihniyle. Bu ona yapacağım büyük bir iyilik olur diye düşündüm. Ve neydi amacımız: Cennet. Kestirme yoldan annemi geçmişe ve öldüğü zaman da bizimle beraber cennete göndermek için iyi bir fırsattı bu. Evlat olmanın zirve noktası...ve tam kapağı kapatıp annemi gönderecekken aklıma açlığım geldi. Annem benim her şeyimdi. Dolmam, böreğim, çikolatalı kekimdi. Annemi içine düştüğü çukurdan çıkarmaya karar verip bağırdım. Sanki ciğerime bıçak sokmuşlar gibi. Anne sonuçta dayanamaz, çıkar girdiği delikten diye düşündüm. Anneannesinin resmini bulamadan çıktığı anda konuyu dağıtacak bir şey yapmalıydım. Bahane arşivimi tararken kapı çaldı. Ve işte o an çalan kapıyla bu hayatta öyle sıradan birisi olmadığımı, benim feryatlarımı ve kaçışlarımı destekleyen bir yazılımın varlığını anladım. Bu oyunda ana figür bendim. Ve gelen Fethiye ablaydı. "Tanrı Fethiye'yi Korusun" ve cennette de onu bizi komşu yapsın. Çünkü orada da kaçmak istediğim anlarda çalınması gereken bir kapıya ihtiyacım olabilir.

Sanırım tuzu bitmişti. Annem eşarbı sandığın üzerine bırakıp, kapıyı açtıktan sonra Fethiye ablanın uzattığı çay tabağıyla mutfağa doğru gidip tuz getirmişti. Kısa bir süre sonra geri geldiğinde artık konu dağılmıştı ama sandıktan çıkan eşarbın hatırlatıcı etkisi o günkü amacımızı bir daha bize anımsattı.

Ayakta sandığa bakarak bir süre dikildi. Eşarba bakıyordu. Öyle boş boş ipekli eşarba bakarken, eşarbın benim tarafından göreceği zararları da aklından hesaplıyor gibiydi. Domates lekesi, bir yerlere takılıp eşarbın delinmesi gibi olasılığı yüksek tehlikeleri hesapladıktan sonra bir cennet savaşçısının en azından bir kere bile olsa bu tarz, bu kalite bir savaş kostümünü giymesi gerektiğini düşündüğünden eşarbı ağzından çıkan ve dua olduğunu herkesin anlayabileceği mırıltılarla kafama geçirdi. Dedi ki "Ne kadar güzel oldun." Sonra eşarbı boynumun altından bağladı. Krem rengi, kenarları pembeli iğne oyalarıyla örülü ve gerçekten de güzeldi, hatta Kraliçe Elizabeth'e hediye olarak verseniz o bile takar sanki. Sonra doğruldu. Başımı yukarı kaldırıp ona baktım ve en sevimli halimi takındım daha güzel görünmek için, o sırada eşarp her ipekli eşarbın klasik hareketi olarak kaydı. Bu sefer bu eşarbı bana takmanın büyük bir ziyan olacağına ikna olmuş olarak başımdan örtüyü tek hamlede söküp aldı. Eğer bir akıllı telefonu ve instagram hesabı olsaydı birkaç fotoğrafımı çeker, kızımla Kuran kursu keyfi filan diye de bir yazı yazıp paylaşırdı öncesinde fakat 90'larda biz bütün "keyif"lerimizi mahremimizde yaşardık. Henüz Mark Zuckerberg olaya el atmamıştı.

Aldığı eşarbı sinirli sinirli hareketlerle katlayarak sandığa tıktı. Ben bir hayal kırıklığı gibi hissettim kendimi. Hâlbuki ipek dediğin saçtan kayar. "Başka bir şey takarım anne" dedim. "Cennete gideriz yine." Bu onu sevindirdi. Ben bütün duaları, Kuran'ı ve bütün dini şeyleri tam yapıp onun cennet için yedek planı olacaktım. Tanrı'ya karşı sevap pointlerinde sıkıntı yaşarsa, "Bak ama Tanrım, bunu ben doğurdum, bunun puanlarından da alabiliriz bence" diye beni öne atacaktı. Ben de elimden geleni ardıma koymayacaktım bu hayatta. Süper Mario gibi prensesi canavardan kurtarmak için bütün mantarları toplayıp ateşlerden zıplayarak annemi kurtaracaktım. Annem cennete gitmeliydi, çünkü annesi ve anneannesi ve babası cennetteydi. Sandığı örtüp yemek yaparken saçları dökülmesin diye gündelik olarak kafasına taktığı pamuklu kumaştan uyduruk bir tülbenti başıma geçirdi. Bir hayal kırıklığı olarak tülbentle bağlanmıştım, parçalarım kaybolmasın diye. Sonra öyle kaldı o. Çok da aldırmadım. Sevilmeden sevmeyi öğrendim o gün. Başkası için yaşamak da yaşamaktı bu hayatta. Ben bundan pişman olacak mıydım? Asla. Benim hayatım bana ait bir şey olmadı o günden sonra. Dedim ya, akşama sarma vardı. Bu yeterdi bana. Annem benim sarmam, böreğim, çikolatalı kekimdi. Bir de çay koysa yeterdi. Annem iyi bir aşçı ve sıkı bir katildi.

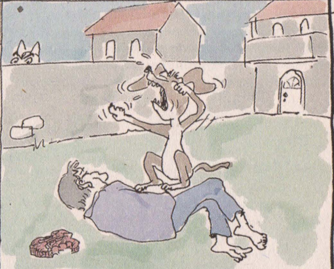
KÖPEKLERİN UYUTULMASI İÇİN GEÇERLİ SEBEPLER!

GÜNAY BAZUK

ONLARCA İNSAN, KİMLİĞİ BELİRSİZ KÖPEK YA DA KÖPEKLERCE TELEF EDİLMİŞ HALDE BULUNDU!...



KOMŞUSUNUN İNSANINI GECELERİ ÇOK KONUŞUP UYUTMUYOR DİYE ZEHİRLİ ETLE ÖLDÜRDÜ!..



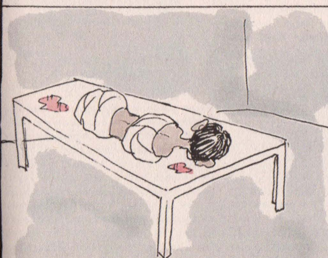
YAŞLI KÖPEK İNSANA TECAVÜZ EDERKEN YAKALANDI!..



HANGİ VİCDANSIZ KÖPEK TARAFINDAN ATILDIĞI BİLİNMEYEN ÇÖPTEKİ POŞETİN İÇİNDEN 6 YAVRU İNSAN ÇIKTI!..



BİR KÖPEK TARAFINDAN EL VE AYAKLARI KESİLEREK ORMANA ATILAN İNSAN KURTARILAMADI!...



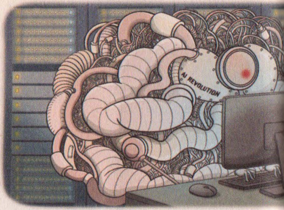
ZEVK İÇİN AV TÜFEĞİYLE VURUP, KAMERAYA ÇEKEN İNSAN KATİLİ KÖPEK YAKALANDI!...



Mehmet Ali & Akşamsefası

HUKUKUN ÖNÜNE GEÇEN AHLAK

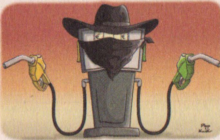
Geçtiğimiz aylarda Turhan Selçuk Uluslararası Karikatür Yarışması için Milas'a gitmiştim.. Jüri üyeleri arasında olan ve Fransa'dan gelen Julie ve Simon ile sabahlara kadar sohbet ettik. Onlar İngilizce bilmiyor ben de Fransızca bilmiyorum. Biraz Google translate biraz tarzanca el kol hareketi... Hiç zorlanmadık. Erkek kedinin kısırlaştırılmış olduğunu bile el kol hareketleriyle anlatabilmiş olmanın gururunu yaşıyorum. (Gözünüzde canlandırın ;)) Sizler için kısaca ciddi konular da konuştum.



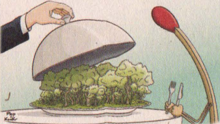


Sizi tanıyalım?

Biz, Fransa'nın Béarn bölgesinde yaşayan Fransız çizgi ikilisi Plop & KanKr, diğer adıyla Julie Besombes ve Simon Baert'iz. Bölgesel, ulusal ve uluslararası basında (Le Monde, Siné Mensuel, Le Temps, Sud Ouest dimanche, Le Sans-Culotte 85, L'Anjou Laïque, La Galipote, La Gazette du Béarn des Gives...) düzenli olarak yayın yapıyoruz ve televizyonda (Fransa 24'te Une semaine dans le monde). Aynı zamanda, basın karikatürleri ve karikatürler yoluyla bilimi popüler hale getirdiğimiz Université de Pau et des Pays de l'Adour ile de çalışıyoruz. 2020 yılında, kendini adamış basın karikatüristlerinden oluşan Barış İçin Karikatür uluslararası ağına ve Karikatür Hareketi'ne katıldık. 2023'ten beri Amerikan sendikasyon ağı Cagle Cartoons, Inc.'in bir parçasıyız.

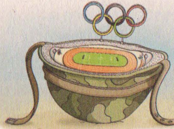


2015 yılından bu yana her yıl çizimlerimizden oluşan koleksiyonları yayınlıyor, kolektif çalışmalara katkıda bulunuyoruz. Ayrıca çeşitli karikatür ve basın illüstrasyon festivallerine katılıyor, okullarda basın illüstrasyonu ve karikatür üzerine atölye çalışmaları ve toplantılar düzenliyoruz...

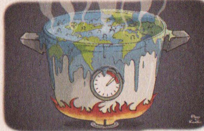


Nasıl bir araya geldiniz?

Üniversitede sanat tarihi bölümünde tanışmıştık. Orada bir yıl kaldık, sonra kendi yollarımıza gittik. Julie güzel sanatlar okudu ve ben sosyoloji okudum. Henüz okurken iletişimimizi sürdürdük ve ilk çizimlerimizi birlikte yapmaya başladık.



Bize hep iyi ki Türkiye 'de yaşadığımızı Türkiye'de çizilecek konu sıkıntısı çekmeyeceğimizi çünkü burada çok fazla sorun olduğunu söylüyorlar. Fransız karikatüristin gündeminde neler var? Avrupa' da yaşayan çizerler konu sıkıntısı mı çekiyor?



Program oldukça kapsamlı. Üstelik ifade özgürlüğümüz de oldukça geniştir. Konular kadın cinayetlerinden Olimpiyat Oyunlarına, Avrupa ve yasama seçimleri dahil, aynı zamanda Avrupa'da aşırı sağın yükselişine, Ukrayna'daki savaşa, İsrail-Filistin çatışmasına kadar uzanıyor..



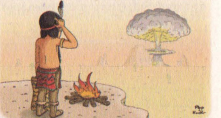
Türkiye'de karikatüristlere karşı sıklıkla davalar açılıyor. Bazen otosansür uyguluyoruz. Otosansür olmadan çizim yapabilmek nasıl bir duygu? sansür hakkında ne düşünüyorsunuz?

Fransa'da ayrıcalıklı olduğumuzu biliyoruz. Adalet sistemi bize çok fazla özgürlük veriyor ve bu özgürlükler her geçen gün biraz daha kısıtlansa da bizi oldukça iyi koruyor. Çizimlerimizde hala büyük bir özgürlüğe sahibiz ve bunu korumak için mücadele ediyoruz. Bugün ne yazık ki giderek hukukun önüne geçen ahlakla mücadele etmek zorundayız.



Bir partnerle çalışmak kolay mı? Biriniz fikir buluyor, diğeriniz çiziyor. Mükemmel bir kare yapmak için çatıştığınız olur mu?

Çiftler halinde çalışmak daha fazla zaman alır ancak çizimde ve fikirde daha ileri gitmemize olanak sağladığını düşünüyoruz. Temelde birimiz bir fikri ortaya atıyor, diğerimiz de bunu gerçekleştiriyor ama durum bundan daha karmaşık. Gerçekte ikimiz de yaratımın farklı aşamalarında görüşlerimizi belirtiyoruz. Evet, çoğu zaman çizime yeniden başlıyoruz veya bakış açısını vb. değiştiriyoruz çünkü daha iyisini yapabileceğimizi, daha kesin bir mesaj verebileceğimizi anlıyoruz.



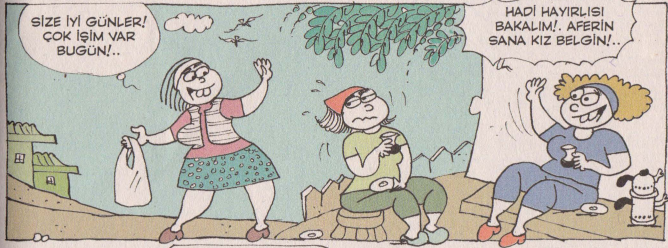
Bazen gündemi takip etmek benim için çok yorucu ve moral bozucu oluyor. Gündem dışı işlerimi daha çok seviyorum. Siz de bazen yoruluyor musunuz?

Tüm konularda çizim yapıyoruz. Ya bize konu sunan gazetedir, ya da biz dilediğimiz konuyu haber yapmakta özgürüz. Bu yüzden ulusal ve uluslararası konuları ele alıyoruz. Bazen sürekli geri gelen ve biraz yorulduğumuz temalarla (covid-19, savaş vb.) uğraşmak zorunda kalıyoruz ama aynı zamanda kalbimize yakın olan konularla da ilgileniyoruz: örneğin çevreyle ilgilenen.

İPEK ÖZSÜSLÜ

YOL

Feyhan Güver









Mehmet Ali & Akşamsefası

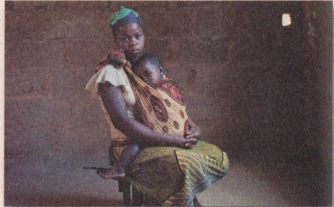


Ezgi Aksoy
aksoyezgi@gmail.com



Malavi'de Çocuk Evliliklerini Bitiren Kadın: THERESA KACHINDAMOTO

Yetişkin erkeklerin duygusal ve fiziksel gelişimini tamamlamamış çocuklarla evlenmesini engellemek için çeşitli yasalar ve kanunlar bulunmak zorunda olması başlı başına nasıl bir dünyada yaşadığımızı bize gösteriyor. Dünyanın sadece çok küçük bir bölümünde yaşayan çok az bir nüfus çocuk evliliği ya da sebepsiz kadın katliamı gibi sorunlardan kendini kurtarabilmiş durumda. İnsanlığın geri kalanı, yani çok büyük bir kısmı için bunlar günlük hayatın bir parçası. Şu varoluş içinde yaşadığımız zamandan daha iyi bir distopya yok, hiçbir zaman da olmadı. Her zaman dilimi için böyleydi bu. Hep söylerim, edebiyat gerçek hayatın solgun bir yansımasından ibarettir sadece.



Theresa Kachindamoto, Malavi'nin **Dedza** bölgesinde seçilen ilk kadın lider. Kachindamoto'nun dosttan çok düşmanının bulunmasının sebebi de bu, kadın gibi davranan kadın bir lider olmaya cüret etmesi. Çünkü Kachindamoto göreve geldiği ilk günden itibaren etrafını zebellah gibi sarmış olan erkeklere onlar kadar erkek olabileceğini kanıtlama peşine düşmeyip kadınlar ve kız çocukları için bir şeyler yapmayı seçti.



Kachindamoto, 2003'te göreve geldiğinden beri çocuk evliliklerin sona ermesi için mücadele ediyor. Görev süresince en çok emek harcadığı konu bu. Afrika'da her gün milyonlarca kız çocuğu kendini okulda değil, kendinden 30-40 yaş büyük adamların ikinci ya da üçüncü karısı olarak gerdek yatağında buluyor çünkü. Aileleri kız çocuklarını bazen bir inek ya da iki koyun karşılığında, bazen ise sadece bir çuval pirinç ya da iki torba buğday karşılığında satıyorlar. İnanın bu abartılı bir söylem ya da lafın gelişi değil, Afrika'nın can yakan gerçeği bu. Açlık ve sefaletin şefkat ve merhameti gözünü kırpmadan öldürdüğü toprakların sıradan hikayesi...

Kachindamoto yaşadığı bölgede 1 milyona yakın insanın lideri



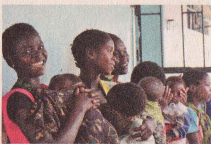
olarak, çocuk evlilikleri tamamen yasaklayana kadar her yıl en az 850 çocuk evliliğini bozması ile biliniyor. Bu güne kadar toplamda 3500 evliliği geçersiz saymış. Afrika'nın insan denizi için 850 çocuğu kurtarmak ne kadar fark yaratır diyeceksiniz belki, ama o 850 kız çocuğu için bir hayat süresi kadar fark etti. Zorunlu evlilikten kurtardığı kız çocuklarının yaşları 9 ila 13/14 arasında değişiyor. 14-18 yaş arasında evlendirilen kız çocukları için ise çok az şey yapabilmiş Kachindamoto. Çünkü müdahale etmeye çalıştığında kırılması çok zor tepkilerle karşılaşmış, "bu da mı çocuk" gibi mesela.

Dedza'nın kadın lideri Theresa Kachindamoto, **Ngoni** şeflerinin geldiği soylu bir aileden geliyor. Ancak kadın olduğu için, bir gün bir Ngoni şefi olacağını hiç düşünmemiş ve şef seçilmeden önce 27 yıl sekreter olarak çalışmış. Şef seçildikten sonra zaten farkında olduğu ve her zaman karşı çıktığı çocuk evliliklerinin ne kadar ciddi boyutlarda olduğunu bütün çıplaklığıyla görüyor Kachindamoto ve çocuk evlilikleri sonlandırmaya karar veriyor. 11 yaşında evlendirip 12 yaşında çocuk doğuran, bir kısmı çocuk doğururken, büyük bir kısmı ise 30'larını bile göremeden hayata veda eden onlarca kız çocuğunu kurtarmak istiyor. Ancak tabi ki Theresa Kachindamoto'nun yasal olarak çocuk yaşta evlilikleri sonlandırması kolay olmuyor ve zaman alıyor.

Kachindamoto ilk olarak toplumda bir farkındalık yaratmak istiyor ve kız çocukları için okulun ve eğitimin ne kadar önemli olduğuna dair kampanyalar oluşturuyor. Okula giden ve gitmeyen kız çocuklarını tespit etmek için sekreterler









göreve alıyor. Ardından kendi köylerinde çocuk evliliklerine izin veren şeflerin şefliklerini askıya alıyor, hatta uygulamada ısrar eden bazı şefleri geri dönüşü olmamak üzere görevden tamamen alıyor. Ta ki askıya alınan şefler söz konusu çocuk evliliklerini geçersiz sayana kadar. Kısa sürede Kachindamoto'ya bu uygulamada katılan şeflerin sayısı 50'yi buluyor. Yürüdüğü bu uzun yol boyunca sayısız tehdit alıyor Kachindamoto, buna ölüm tehditleri de dahil ve elbette çok katı, kemikleşmiş bir direnişle karşılaşıyor. Afrika'nın yoksul halkları için belli bir yaşa gelmiş kız çocuklarının evde kalması, doyurulacak bir başka boğaz demek zira. Kız çocukları büyük ölçüde bundan ibaretler, doyurulması gereken bir boğaz daha... Ancak bütün tepkilere rağmen en sonunda resmi evlilik yaşını 18'e çıkarmayı başarıyor Theresa Kachindamoto.

Kachindamoto sadece çocuk evliliği bitirmekle kalmıyor, "**kusava fumbi**" (cinsel arınma) olarak bilinen bir ritüeli de büyük ölçüde sonlandırıyor. Malavi'de yüzyıllardır gerçekleşen bu ritüele göre, yaşça büyük erkekler ilk adetini gören kız çocukları ile – *ki buna yer yer 7 yer yer 9 yaşındaki kız çocukları da dahil* – cinsel ilişkiye giriyor ve onları arındırıyorlardı. Theresa Kachindamoto, yirmi yıldır verdiği mücadele boyunca onlarca uluslararası ödüle layık görüldü. Theresa Kachindamoto'nun çocuk evlilikleri bitirmek için toplumda farkındalık yaratmak adına uyguladığı yöntem **UN Women** ve **Unicef** tarafından başka yerlerde de uygulanmak adına adapte edildi. Başka bir deyişle Theresa Kachindamoto, yüzlerce hatta binlerce yıllık bir çarka çomak sok-

Mehmet Ali & Akşamsefası

mayı başardı. Binlerce kız çocuğunun hayatına dokundu, binlercesini mutlak bir kaderken kurtardı. Binlercesi için bir fark yarattı, yüz binlercesine umudun meşalesini ateşledi. Artık yayılmaktan başka çaresi olmayan o meşaleyi.



Afrika'nın Kanayan Yarası: Çocuk Evlilikleri



Afrika kıtası bilim dünyası için "**ana kıta**"dır, çünkü ilk **homosapiens** Afrika'da ayağa kalkmıştır. Dünyanın en eski uygarlıkları Afrika'da kurulmuş, modern toplumların kökleri Afrika'da atılmıştır. Böylesi bir miras için ne kadar acı bir tecelli, zira Afrika şu anda dünyanın en yoksul kıtası, aynı zamanda dünyanın en ilkel ve gelişmemiş yaşam tarzına sahip. Afrika'nın genelinde çocuk evlilikleri bir istisna değil, genel geçer bir norm, bir hayat tarzı, bir varoluş ve hayatta kalma biçimi. Kadın sünneti, taciz, tecavüz, çocuk annelik ve doğumda ölen anne sayıları diğer tüm kıtalardan fazla.

Malavi'de örneğin toplam nüfusun yüzde 10'u **HIV** pozitif. Bu korkunç bir rakam. Ve buna rağmen Malavi'de kız çocuklarının yarısından fazlası, neredeyse toplam kız çocuklarının üçte ikisi 18 yaşından önce evlendiriliyor.

Çocuk yaşta evlilik meselesi aslında sadece kadın düşmanlığı ile açıklanamayacak kadar karmaşık bir mesele. Kökleri binlerce yıl öncesine dayanan bir uygulama. Toplam insan ömrünün 25-30 yıl arasında değiştiği ve insanların şuan için geçerli olmayan binlerce farklı şekillerde kolaylıkla hayatını kaybedebildiği karanlık yıllarda insanoğlu soyunu sürdürebilmek için erken yaşlarda evlenmek ve üremek zorunda kalmış. Bu, anlaşılabilir. Ancak günümüzde ne ormandaki yırtıcılardan kaçmak zorundayız ne kışı geçirmek için avcıların yapacağı mamut avının sonuçlarını bekliyoruz ne soğuktan ölüyoruz ne de enfeksiyon kapmış ufacık yaralar ölümüze sebep oluyor. İnsanlık olarak büyük işler başardık. Modern tıbbı bulduk, kralları ve kraliçeleri tahtlarından indirdik ve her insanın saygıdeğer bir hayat yaşayabilmesi adına toplum düzenini tesis eden ve koruyan kanunlar geliştirdik. Lakin aynı evrimi, dünya üzerindeki her kara parçası aynı anda ve aynı hızda yaşamadı. Afrika'nın çocuk evliliklerine bakıp "bu barbarlar da çocukları küçücükken evlendiriyor" demeden önce, Afrika'nın sömürü tarihini bilmek ve koskoca bir kıtanın neden hala cilalı taş devrine hapsolduğunu iyi idrak etmek gerekiyor. Ve aynı koşullar devam ettiği sürece hiçbir kanunun ya da yasağın çocuk evliliklerini bitiremeyeceğini hepimiz biliyoruz. Hele de dünyanın geri kalanında bazı coğrafyaların kazanılmış haklarını ellerinin tersiyle itip yeniden orman kanunlarına dönmek istediği bir dünyada. Mücadele uzun ve hiç bitmiyor yani. Üstelik artık kanunların bile kimseyi korumadığı yeni bir döneme giriş yaparken. Gene de Theresa Kachindamoto gibi liderlerin önünde saygıyla eğiliyor ve verdikleri ilham için onlara teşekkürü bir borç biliyoruz.



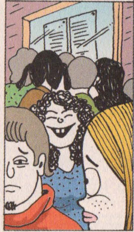
Model

Kız Hikayeleri **Ramize Erer**

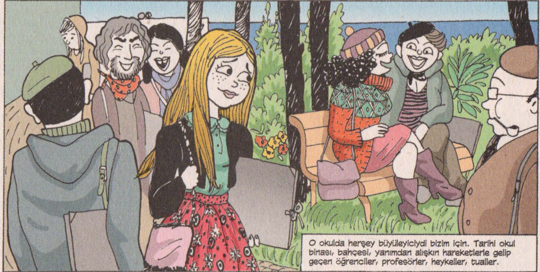
Facebook'ta rastladığım, ben Akademiye girmeden çok önce çekilmiş bir fotoğraf. "Çıplak modeller grevde." Bu fotoğrafta bana dokunan modellerin grevde olmasından çok, daha sonra bize de modellik yapacak olan, önümüzde yatak odasında dolaşır gibi rahat dolaşan Deniz'in rahatsız duruşu ve bir eliyle yüzünü kapatmaya çalışması oldu...



Bu hüzünlü fotoğraf, akademideki en güzel günlerimi hatırlattı bana. İşte sınav sonuçlarının açıklandığı ilk gün. Kazananlar listesine uzun süre bakamamıştım, hayal kırıklığı yaşamamak için.



Baktığımda ise, gözlerime inanamamıştım. Evet, çocukluğundan beri ressam olma hayalleri kuran bir kız akademiyi kazandığında ne kadar çok sevinirse, ben de o kadar sevinmiştim.



Okulun açıldığı ilk gün, akademinin en çok sevdiğim boya kokulu loş koridorlarından geçerek Adnan Çoker Atölyesini bulmuştum.



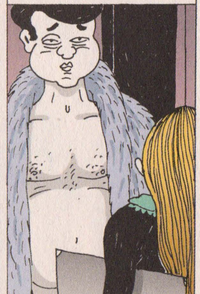


Atölyeye girmeden önce kapıyı çalıp, çalmamayı düşünürken birisi benden önce davranıp kapıyı açmıştı ve ben ilk önce o kişinin kocaman ayaklarını ve hamamlarda giyilen cinsten tahta takunyalarını görmüştüm.

Başımı kaldırdığımda bir adamla gözgöze geldim. Karşımda bornozuyla dikiliyodu.



Bornozun içinde çıplak ve önü açıktı...



Mehmet Ali & Akşamsefası

Ben yaşadığım şoku atlatmaya çalışırken, bu ilgisiz, yarı uykulu gözlü adam iri cüssesi ile asma katın merdivenlerine yönelmişti bile. Öğrenciler hala modelin poz verdiği yere bakarak resim yapmaya devam ediyorlardı.

Sonra Kiça geldi. Hafif deforme vücudunun resmini yapmayı severdim. Onu yapmak kolay gelirdi bana. Ama ondan çok korkardım. Biraz arızalıydı.

Kiça'nın bir huyu vardı, daha sonra bunun huy olduğunu anlayacaktım, atölyeye yeni gelen kızlara takardı, bana taktığı gibi. Bana söylemek istediklerini yüksek sesle çok sevdiği Meto'ya söylerdi.

METOOO!.. ÇOK DOLAŞMA METOO!..

Bir gün bütün cesaretimi toplayıp onunla konuştum...

ŞEEY.. ÇAY İSTER MİSİN KİÇA?

Cesaretim ve çay ikramım onu yumuşattı. Aslında istediği galiba ilgi ve şefkatti. Bir daha arıza çıkartmadı. Sonra atölyeye yeni bir kız geldi.

METOO!. ŞÖYLE SUNA OTURSUN METOO!..

Modeller üşümesin diye sık sık sobaya odun atılırdı. En çok odunu da ben doldururdum. Dakikalarca kıpırtısız kaldıkları için normal bir çıplak insandan daha fazla üşüdüklerini düşünürdüm.

Çok yaşlı bir modelimiz vardı, Sevim abla. Bütün diğer yaşlılar gibi sıcacık evinde, pofuduk divanına uzanıp, şekerleme yapmak yerine, bizim karşımızda sert bir zemin üzerinde çıplak yatmak zorunda olması dokunurdu bana...

Çantasından çıkarttığı kendisi kadar kırışmış eski bir vesikalık fotoğrafı, daha önce gösterdiğini unutup tekrar, tekrar gösterirdi.

BAK BU BENİM GENÇLİĞİM. GÖSTERMİŞMİYDİM SANA?..

Bana, ona ait değilmiş duygusu veren bu fotoğraftaki yeşil gözlü, sarı saçlı kıza birlikte bakardık...



Lahana gibi katkat giyinir, annelerimizin taşıdığı pazar çantasıyla gelip giderdi derslere.



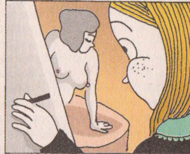
Küvet içinde böyle bir poza da kuşkusuz en çok Deniz yakışırdı. Modellerin içinde o en güzel olandı. Bu gördüğünüz atölyede verdiği bir poz muydu, yoksa bir öğrenci resminde mi görmüştüm şimdi gerçekten hatırlayamıyorum.





Bize en estetik pozları veren modellerin, işçi olabileceğini hiç düşünmezdik. Onlar, biz onların en güzel resimlerini yapalım diye vardılar...

Akademide öğrendiğimiz terimlerle bahsederdik onlardan, duruşlarını en doğru ve hızlı bir biçimde yakalamaya çalışırdık.



Modeller, bizim için renkti, armoniydi, ışık gölgeydi, plandı, espastı.



Şu fotoğrafa bakarken aynı terimlerle düşünüyorum yine. Işık, gölge, kompozisyondaki denge, espas, planlar, yüzlerde ki ekspresyon. Peki bu resim bize neyi anlatıyor...

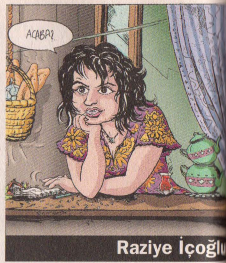


Mehmet Ali & Akşamsefası

raziyeicoglu@gmail.com

PAPARAZZİYE

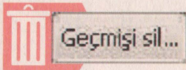
EX'TEN TANELER



Raziye İçoğlu

● Hiç bilmediğim yerden yalan söyle **EX.**

● **EX**'ten ayrılabilmek, en güçlü terapi yöntemi, **"geçmişi çöpe atmak"** gibi bir şeydir.



Ekran Tepik...

● Rolden çıkamamak sadece artist için olmuyor, izleyenler de rolden çıkamıyorlar, hiç doğurmadığım çocuğumu evlatlık verilmiş de bulsam, gerçek Ebeveynlerim başkası olsa, tuhaf bir teve realite shovunda beni bulsa ve hatta mesela **EX**' ile DNA'mın tutması ihtimaline hiç şaşırmam yani.

● **EX**'ler, bir filmden, bir kitaptan, bir mesellemeden, emsal bir **EX** vakadan alacağı **"bu da sana dert olsun"** dersini de, mesajını da kendi çıkarına uygun seçiyor, genel doğru, genel dürüstlük gibisinden bir anlayış şekli yok.



● Dizi Filmlerde, **EX'**ten ayrılınca deniz kenarına gidip, denize yüzük atıp da, insanları oralara gidip dalmaya heveslendiriyorlar, bir şeyler bulma ihtimali, umudu yaratıyorlar ya.! Halbuki o fırlatmadığım yüzük **EX**'ten sonra alamadığım **EX**'ten alamadığım kaç elektrik faturamı ödedi bilir misiniz **Acaba?**

Zam Tepik ...



● **"Para biriktirme dost biriktir"**, sözünü söyleyen **EX** ata, şimdi olsa düşmanlarına bile borç biriktiriyor olur muydu, her fırsatsızlıkta **Acaba?**.

EX'ten Trik Tetikleyiciler...



● **EX**'i kafamdan attığım kolaylıkla, tabanı yırtılıp düşen ayakkabımı atamıyorum. Ayakkabımı, yapıştırıp, onarıp ayaklarımın yere sağlam basması umudum var çünkü..

Sokak Tepik...

Babamın Ebedi Mekân yolu, Yalıköy girişinde bir eve kurbanlık almışlar, evlatlık almış gibi bir de isim koymuşlar, dışarıdan geldiklerinde, maaile arabalarından inip evin bahçesine girerken **"Muzaffer"** diye bağırıyorlar, **"Meee"** diye karşılık veriyor, Muzaffer Kurban...Tam iki gün sonra Bayram ve yine Babam'a giderken oradan geçiyorum ve ses, seda yok, Muzaffer'i kesip yemişler ya.! O evlatlık Muzaffer'in yerine, Hz. İbrahim'e indirildiği gibi gökten bir kurban indirmemiş olsa gerek. Aahh be Muzaffer! Koyun aklı ile nereden bilecekti ki evlatlıktan öte ilişkisinde bu kadar da çabuk **EX** olacağını.



● ***İstiklâl Caddesi'nde Kulağıma Takılanlar;*** **"Birgün olsun beni buralara getirmedin"** dedi Kadın. Ve Kocası da; **"Ben her zaman teklif ettim sana"** dedi. Off bu neyin cilveleşmesi? Buralar da buralar olsa bari, **"buralara getirilmek"** de nesi?, bir nevi ilişki kurtarıcılık mı **Acaba?**





● Kötü yol, artık o bilinen, **EX** kötü yol değil şimdilerde..

Duygusal Tetikleyiciler...

● **EX**'lere karşı hiçbir şey hissetmemek, nefret etmek duysusundan daha güçlüdür.

● Sen aldatıyorsan, **EX**'i aldatıyor sanman empati, sen aldatmıyorsan **EX**'i aldatıyor sanmam paranoyadır.

● **EX**'lere karşı duyulan hiçbir negatif duygu kaybolmaz, sadece şekil değiştirir.

Şiddet Tepik ...

● **Tv. Kavgalı Program'da;** "İnsan ne zaman ölürmüş, umutları öldüğü zaman" dedi, psikolog sunucu Kadın. Ehh be psikolog, sen hâlâ koca-karı terapisi mi yapıyorsun ya? Zaten umutları ölenler geliyor sana, sen de bunu dersen biz bize ne yapabiliriz ki **Acaba?** Ve maalesef, umut öylece duruyor da, geliyor bir **EX** öldürüyor ya.!

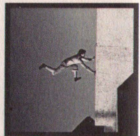
● Canlılar aleminde sadece duruşlarıyla bile zorlayarak bir insanın **Sınır Sistemi** bozabilen, yerle bir edebilen yegâne yaratıklardır **EX**'ler.

● **EX**'lerin şiddetleri karşısında nasıl savaşacağımı bilmiyoruz, bazen de sadece nasıl sağ kalacağımı biliyoruz.

Karmaşık Tepik...

● Onun adı Koca, ama sen ona **"Iıyyy EX"** diyeceksin..

● Bir **EX** ile evlenince dünya evine girildiği sanılan, kurulan veya yıkılan yuva kurgusunda kişi sayısı belirsizdir zannımca. **EX**'in gelişi ile bir başına inşa ettiğin yuvan yıkılır, **EX**'in gidişi ile şâhane yuvan kurtulur.



● Bazen de yapılması gereken her şeyi yaparak kurtaramadığın **EX** evliliği, ilişkiyi, yapılmaması gereken tek bir şeyi yaparak kolayca yıkabilirsin.

EX'ten Trik Meseleler...

● **EX**'ler mi yanlış, yoksa **EX** seçimlerimiz mi yanlış Acaba?

● "Ne yaparsam yapayım gitmez bu **EX**" kafasındaysan, ne yapmazsan yapma gider o zaman...

● Ölerek **EX** olan kişi ve biterek **EX** olan bir film bile güncelliğini yitirmez, ama giden **EX**, gittiği salise de kaybolur ve güncelliğini de yanında götürür.

Evlensel Meseleler ...

● Bazen de **EX**' ile memnun olduğumuz için değil, mecbur olduğumuz için ömür tüketebiliyoruz.

KAHKAHA

Buzdolabının kapağını kapatırken 'ulan Kıymet ulan Kıymet, eve gelince ben sana yapacağımı bilirim' diye homurdandı Bekir. Yine buz koymayı unutmuştu buzluğa karısı. Yine iki kadeh keyfini çok görmüştü ona. Ve elbette bunun bir cezası olacaktı o akşam. Kıymet'in zorla evlendirilmesine neden olan nenesi Güllü, şu yaşadıklarını görse yine de izin verir miydi Kıymet'in Bekir'le evlendirilmesine. Kıymet her akşam temizlikten eve dönerken bunu düşünürdü içinden. Hak ettiği mutluluğa dair senaryolar yazardı kafasından. Hayalini kurar, hissini bile yaşardı. Bu duygu ona yeter de artardı bile. Sonuçta Kıymet'in isminin tersiyle müsemma yaşamında bunun dışında bir mutluluk yoktu. Kurguladığı alternatif hayatlardaki Kıymet'lerin tümü onun yol arkadaşlarıydı. Şu anki Kıymet'e aldırdığı nefeslerdi. Hatta kendi geliştirdiği bir çeşit terapi yöntemiydi bile diyebiliriz. Öyle ya, evine temizliğe gittiği Gonca Hanım bir seferinde 'Öz şefkat her şeydir Kıymet, kendini her daim sevmeli kadın dediğin. Kendini mutlu etmeyi, hediyeler vermeyi sakın unutma' demişti de Kıymet'i bir gülme almıştı. Almıştı da yarıda kesmişti hanımı ters bir bakış atınca. İşte Kıymet her akşam eve dönerken kendini ödüllendiriyordu. Önce nenesi Güllü'yü evlendiriyordu Bekir'le. Bekir'e de Güllü'ye de verebileceği en adil ceza buydu sonuçta. Yesinlerdi birbirilerini. Bir 'ohh' çekiyordu bunu düşününce. Sonra yarıda bıraktığı okulunu bitiriyordu Kıymet. Başarılı bir kızdı ne de olsa. İlkokuldayken öğretmeninin hediye ettiği hikaye kitabını eve götürüp de, ilk sayfasında yazan 'kahkahanı ve okuma aşkını hiç kaybetme' notunu sesli okuyunca babasından yediği tokatla ilk önce kahkahasını, ardından da yarım kalan okuma aşkını kaybetmişti Kıymet. Nenesi Güllü'nün içinin yağını eriten o tokatı ve gözlerindeki nefreti hiç unutamıyordu. Ondandır bazı bazı kendine aynada baktığında birden gözleri nenesinin gözlerine dönüşüyordu. O gözlerle bakınca sevemiyordu kendini. Nasıl sevsin. Başka da göz görmemişti ki ona bakan. Annesini hiç tanımamıştı. Hayatın onu bir de anne olamamakla cezalandırdığını düşünürdü hep. 'İyi ki olmamış ama' derdi, ya kızı olsaydı. Bu beter kaderi bir de ona mı yaşatacaktı hayat diye. Her gün tekrar tekrar düşündüğü bu düşüncelerle binadan içeri girdi. Küflü rutubeti takip edip alt kata indi. Kesin kocası yine çöpleri toplamaya çıkmamıştı. Neyse bi koşu toplar sonra da binaya iki paspas atarım diye geçirdi içinden. Zile bastı o sırada. Kimse açmadı. Böyle olunca o gün başına ne geleceğini anlardı Kıymet. İlk cezası bu olurdu genellikle. Kapıyı açmazdı kocası. Kendi elleriyle açıp, kendi ayaklarıyla gelsin isterdi Bekir. Anahtarını bulmak için elini poşetinde gezdirdi. Bulunca, kapıyı açıp içeri girdi. Kocası koltukta oturmuş adeta güreşine hazırlanan bir boğa gibi burnundan soluyordu. Daha bir kelime edemeden atladı üstüne Kıymet'in, attığı tekmeler az geliyordu bu müsabakaya, yumruklarını da dahil ediyordu. 'Ulan sonunda seni öldüreceğim Kıymet!' diyordu ağzından tükürükler saçarak. Birden bir gülme geldi Kıymet'e. Güldükçe daha çok dayak yiyor, dayak yedikçe daha çok gülüyordu. İsmini koyan nenesinin bu ismi seçmesine gülüyordu. Ve kocasının ağzından adını duydukça katılarak gülmeye devam ediyordu. Kahkahalarla devam ediyordu yediği dayak. İlkokulda öğretmeninin yazdığı not gelince aklına iyice durdurulmaz bir hal almıştı kahkahası. 'Helal be sana Kıymet, bak kahkahanı buldun yeniden' dedi belli belirsiz kendinden geçerken.





Zelal Tanrıkulu

Çok alışık olduğu bir dayağın hızlı toparlanışıyla ayağa kalktı az sonra. Bekir'i her defasında şoke ederdi bu hızlı toparlanış. 'Ulan seni öldürsem mezarından kalkarsın yeminlen' diyerek koltuğuna dönüp, tüm gün demlenmenin etkisiyle sızdı hemen. Kıymet kahkahasının yüzünde asılı bıraktığı silik gülümseyişle önce camı kapattı. Ardından altından hava alan kapının boşluğuna kanayan burnunun lekelediği bluzunu çıkarıp sıkıştırdı. Evin hepi topu iki odasından biri olan mutfağa yönelip ocağın bütün gazlarını açtı. Rutubet kokusu ve burnundaki kan kokusundan başka hiçbir koku yoktu evde. Odaya geri dönüp ona hem yatak hem koltuk olan divana uzandı. Yan döndüğü sırada aynada kendiyle karşılaştı. Kıymet'e baktı ilk kez kendi gözleriyle. Güllü'nün gözleri yoktu artık. Bu halini çok sevdi. Sarıldı ona. 'Aferin kız Kıymet, ilk kez isminin hakkını veriyorsun' dedi. Evden çıktığını hayal etti. Yolda yürürken diğer Kıymet'lerle karşılaştı, hepsi de mutluydu. Bir evin camından nenesi Güllü'yü fark etti. O da bir divanda uzanmış bekliyordu. Hiçbir kadın böyle bir sonu hak etmez dedi belli belirsiz, gözleri kapanırken….

EŞ'lere söylenmiş kötü sözlerin verdiği acı, **EX**'lere söylenememiş kötü sözlerin verdiği acıdan çok daha az acıtır insan ruhunu.

Bazen de gelin olacak kız, en başından kaynananın yerine geçecek ikinci kadın gibi davranıyor, Ana'dan değil, birinci kadından sayıyor, oğluyla evlenirken, sanki birinci kadının elinden alır gibi, en başından intikam dolu hareketler ile gelinliğe başlıyor. Sanırım ki **EŞ**'in **EX** olmamasını sağlamlaştırma girişimi olsa gerek bu.

Elbette ki **EX** ilişkimde güven vardı, **EX**'in güvenilirsizliğine o kadar çok güveniyordum ki.

Bir, **EX**'in güzel şeyler söyleyebilmesi, iftira atmasından çok daha zordur.

Sanal Tepik …

Sosyal mecralarda, sürekli engelleyen **EX**'lerin yüzünden, potansiyelde de, reelde de, sanalda da, engelli birisin işte.



Yarın ölecekmiş gibi **EX** cihazları çöpe at, hiç ölmeyecekmiş gibi akıllı elektronik cihazlar al…



Mehmet Ali & Akşamsefası

Dr. Figen Demir Kardeş (Hunili Doktor)

LAŞANTIMI KANTAAREE...

Onunla internet ortamında tanıştık. Hayat hakkında düşüncelerin açıklandığı serbest bir platformda; hayata aynı yönden baktığımızı keşfedip yazışmaya başladık; sonra ilk kez Ortaköy'de bir kafede buluşup yüzyüze görüştük. Buz gibi İstanbul karayeline inat, denize karşı sıcacık bir sohbetimiz oldu.

Küçük yaşta anne babasını trafik kazasında kaybetmiş, hayatı mücadeleyle geçmişti. Çok başarılı olduğundan burslarla iyi bir üniversiteyi bitirip, projelerini sunduğu İsveç'teki bir merkeze kabul edilip yıllarca orada yaşamıştı. Tüm bu mücadeleci kişiliğine rağmen utangaç, çocuksu bi yanı vardı, konuşurken, kendinden bahsederken uzun süre gözlerimin içine bakamıyor; müsamereye çıkmış küçük bi çocuk mahcubiyetinde kızarıp bozarıyordu. Bir lafın arasında uzanıp elini tuttum, eldivenini çıkarmadığı halde buz gibi ellerini irkilerek geri çekti, 'annem öldüğünden beri elim hiç ısınmadı benim, hem de hiç' derken öyle doğaldı ki; aslında ondan bir erkek olarak hoşlanıyor muydum, ona acıyor muydum, ben de çözememiştim duygularımı...

Ondan bişeyler dinlemeyi çok seviyordum. Benden yalnızca 4 yaş büyük olmasına rağmen, hayatına dair her sorumu babacan bir tavırla hayatın çemberinden geçmiş bir havayla cevaplaması hoşuma gidiyordu. Ama dikkat edince İsveç günlerini hep anlatmadan geçiştiriyor, her seferinde bi bahaneyle konuyu kapatıyordu. Bigün 'neden İsveç'i anlatmak iste- miyorsun, kötü bişey mi oldu orada?' der demez bi panikle 'olur mu canım ne alakası var, saat de geç olmuş kalkmam lazım' gibi bişeyler geveleyince iyice emin oldum ki İsveç'te yolunda gitmeyen bişeyler olmuştu, ama neydi?!?

Sinemaya gittiğimiz bir gün, çok da duygusal bi sahnede kendimi uzanıp onun elini tutarken buldum. Bi erkek nasıl bu kadar utangaç olabilirdi, hayatımda tuttuğum bu en yumuşak en pürüzsüz en sıcak el, dakikalar içinde buz kesti! Öyle huzursuz oldu ki bu temastan hiç konuşmadan, gözgöze gelmeden dahi rahatsızlığını hissetmem beni çok üzdü. Film sonuna kadar gözümü perdeden ayırmadım ama film nasıl bitti deseniz inanın tek cümle söyleyemem, o kadar kafam karışmış, bu garip adam hakkında ne düşünceğimi bilemez olmuştum.

Film çıkışı sessizce ilerlerken 'bi yere oturalım, sana herşeyi anlatıcam. Seni çok seviyorum ama asla senin üzülmeni istemem' dedi. Yakındaki pastaneye oturduk ve anlatmaya başladı:

-Sana İsveç'e gittiğimi söylemiştim, haftasonları en büyük zevkim balığa çıkmaktı. Bi gün rıhtımda tüm balıkçı arkadaşlar oturup bira içerken içeri takım elbiseli, son derece ciddi görünümlü adamlar girdi. Nötrociiina diye bir markanın İsveçli balıkçılar üstünde bir çalışma yaptıklarını, buz gibi deniz suyu ve rüzgardan yarılmış iğrenç durumdaki ellerimize her gün bi krem sürersek hem ellerimizin düzeleceğini hem de bi dünya para vereceklerini söylediler. Altı üstü ele sürülen bir krem, elimiz şu halinden daha kötü nasıl olabilirdi ki diye düşünüp kabul ettik.

Bikaç ay geçti, bi sabah kalktım duşa girdim ki; o da ne! Ellerimle birlikte bütün vücudum da bir bebek yumuşaklığında, pürüzsüzlüğündeydi. Tek bir tüy kalmamış, her yanım bebek poposu kıvamındaydı. Nötrociina erkekliğe dair ne varsa o çalışmayla elimizden almıştı.

O yüzden canımın içi; ne istediğine karar vermen gerek: Sana sadece yumuşacık sarılıp şefkat gösteren bir erkek mi; seni koruyup kollayacak, lüzumu hâlinde yanında dimdik ayakta!! olabilecek bir erkek mi??

Hikayemden çıkarılacak dersler:

-Bilmediğiniz bir işe, beleş diye veya para için atlarsanız kendinizi bile savunamıycak yımşaklıkta eeeöyle kalırsınız ortada!

-İnternet ortamında tanıştığınız kişilere dikkat! Çok da şeetmemek lazım, ayı çıkabilüüü, heyelan olabilüüü, di mi yani? Sanal âlemdeki biscolata erkeğinin gerçekte Eti Canga gorili olduğunu acıyla deneyimleyebilirsiniz.

-İsveç te balıkçılık yaptığını söyleyen birine âşık olursanız, biraz çocukluğuna hiç olmadı gençliğine inmelisiniz ki; o size çıkabilsin!!

-Bir adamın eli çohacayip pürüzsüzse dikkat edin! 'Eller kalbin aynasıdır'! (göz müydü ki o?) Emekçi eli candır.

-Her gün güzelleşelim diye sürüp sürüştürüp kozmetiğe para döküyoruz; o kremler yapılırken kaç erkek püttürüksüz kalıyo hiç düşünmediniz di mi, düşünmeyin bence de, eğer düşündüyseniz kendi seviyenizle gurur duyun; ben gibi, harbi ileri seviye ötesi delü manyak olabilirsiniz!

Gerçekten çok duygusal hislerle yazmaya başladığım bir aşk hikayem daha; nası buralara geldi; inanın ben de bilmiyorum! İşte bunlar hep seks, hep Nötrociina...

Hikayenin adı niye bu ki ne alaka diyenler; İsveçli balıkçıların ağ atma sahnesinde fonda bu şarkı çalıyodu; ben hikayeyi yazarken duydum. Siz okurken duymadınız mı???

Duyanlarla buluşup hebelep hübelepleşmeyi çok isterim, bakın çalıyo yine: Laşantımiii kantaaareee!!

DÜĞÜN MEVSİMİ AÇILDI!

NİSPETÇİ KAYNANA

YAŞA ANA!

GELİNİN MEZARI ON TANE, ANANIN MEZARI BİR TANEEE... OHH!.. OHHH!..

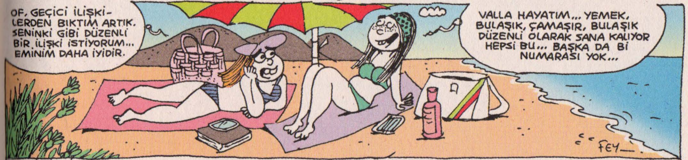
SEN ONUN OĞLUYLA KOMPARTİSA MI YAPARSIN, O DA BÖYLE DÖKTÜRÜR... EN KÖTÜSÜNE DÜŞTÜN YAVRUM.

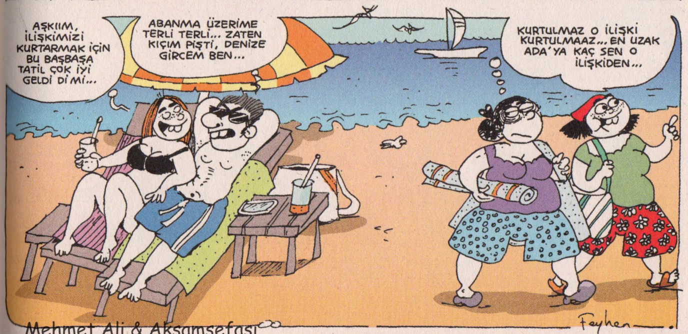
Ramize Erer











Mehmet Ali & Akşamsefasi

UZUNLAR DA AĞLAR...

İPEK ÖZSÜSLÜ







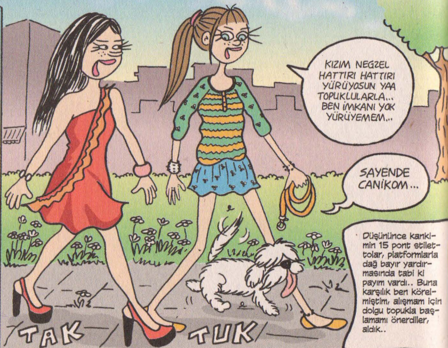






Söylemedik.. Böyle böyle yıllarca kankilik yaptık. Sonra biraz daha büyüdük..





AYY, YOK YAPAMIİYCAM.. OLMUYOR!..

OOO-LAAAA-CAAAAAK.. ACI YOK!!

Olmadı.. Çünkü alışmadık g.tte don durmaz..

Topuklu giyseniz bile zaten hemen tepki çekersiniz yuhh niye giydin diye.. Yalnızca kısa boylulara mı iğrenç şakalar yapılır, bi tek onlara mı yılan gibi laf sokulur? Hayırrr!! Küçüğü büyüğü, genci yaşlısı pek çok kadın, uzunlara karşı da çok acımasızdır!..

DEVEDE DE BOY VAR AMA ... NEYSE... HAHAHAHA... SIRIK FASULYE!

BIRAK YAA UĞRAŞMA ŞU YERDEN BİTME KISKANÇLA!..

"G.TÜ YERE YAKIN, KENDİNİ ONDAN SAKIN!!" DİYE BOŞUNA DEMEMİŞLER...

ÇOK UZUN BOY YAKIŞMIYO YEEAA KADINA.. NE O ÖYLE KAZULET GİBİ.. HAYIR ERKEKLER DE SEVMİYO BİLİYORUM BEN... OKTAY MESELA HİÇ SEVMEZ...

"Çizmeli Kedi" konuşmayı da öğrenmiş.. KİHKİHKİH

Fotoğraflarda bile yanınızda durmak istemezler, dışlanırsınız.. Bizzat yaşanmıştır:

YAA SİZ İKİNİZ YA ARKADAN GELİN, YA ÖNDEN YÜRÜYÜN.. KISALIĞIMIZ ORTAYA ÇIKIYOR...

Yağmurlu havalarda şemsiyeye değil, kaynakçı gözlüğüne ihtiyaç duyarsınız.. Çünkü kısalar şemsiye çubuklarını hunharca saplarlar gözünüze gözünüze..

ŞAAT

ŞAAT

Üstüne bi de zayıfsanız küçük beden giyindiğiniz için hemen herşeyin kolu paçası kısa gelir.. Düdük gibi pantolonlar moda olduğu için sevinirsiniz.. Vosvosmuş mini bilmem neymiş.. Bedava verseler istemezsiniz çünkü zor sığarsınız.. Otobüslere uçaklara zaten sığmazsınız.. Bi tek yatağa sığarsınız..

Ve kolay kolay saklanamzsınız.. Zalimler hemen bulurlar sizi..

SENİ GÖRÜYORUM İPEK!! KAÇAMAZSIN!

DÜŞÜN YAKAMDAN YEEAAA!! BENİ BOYUMLA POSUMLA BAŞBAŞA BIRAKIN ULAN!! ASMIİYCAM PERDELERİ!! ÇOCUKLARIN ULAŞAMAYACAĞI YERLERE ULAŞMIİYCAM SİZİN İÇİN!!

Dost başa düşman ayağa sözüne güvenip dost düşman ayıramazsınız çünkü yolda sokakta bile herkes önce suratınıza sonra ulan bu ne yukseklik, topuklu mu giymiş diye ayağınıza bakar..



Mehmet Ali & Akşamsefası

GÜNEŞ OL

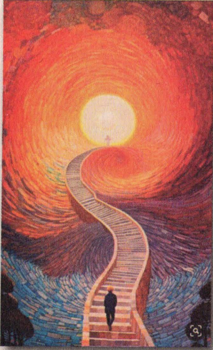
Yaşar Seyman
yasarseyman@gmail.com



"Güneş olmazsan yıldız ol; Ama gökteki en parlak yıldız sen ol."
Tagore

Nobel Edebiyat Ödülü sahibi ozan, filozof ve ressam G. R. Tagore'un şiir kitabı "Gitanjali İlahileri" 16 yaşındayken Türkçeye çeviren Bülent Ecevit, bir etkinlikte Tagore'dan şöyle söz eder:

"En iyi okul evdir, ailedir" diye konuşmaya başlayan Ecevit, Tagore ile tanışmasının serüvenini anlatıyor: "Benim de Hint felsefesine, o arada büyük Bengal şairi Rabingrath Tagore'a ilgim, evimde başladı. 15-16 yaşlarındayken bir gün evde rahmetli babamın 'Bahçevan' adlı bir kitap okuduğunu gördüm. Bu, Tagore'un şiir kitaplarından biriydi. Tagore'un 'Postane' adlı ilginç bir piyesini yine babam okurken gördüm. Böylelikle, 15-16 yaşlarında Tagore'un şiirlerinin ve Hint edebiyatının tadına varmaya başladım. Lise birinci sınıftayken de 'Gitanjali'yi çevirdim," diyor.



Yıllar sonra Bülent Ecevit dönemin Çankaya belediye başkanından Çankaya'da bir caddeye Tagore adının verilmesini istiyor. Bülent Ecevit, kitabı Türkçeye çevirdikten sonra edebiyat dünyası Tagore'u tanımaya başlıyor. Ben yine geç kalmışım. Neylersin; umutkondularda yaşamın güzellikleri yanında böyle yoksunlukları da oluyor.

Avukat dostum Meral Teker, Tagore'un şiirlerini öyle güzel seslendiriyor ki; Meral'den bu şiirleri dinleyenler bir daha ondan vazgeçmiyor.

"Keserim şarkımı seni üzüyorsa.
yüreğini hoplatıyorsa vazgeçerim
yüzüne bakmaktan.
yürürken seni ürkütüyorsa yana çekilirim.
başka yol tutarım ya da...
sen çiçek toplarken zihnini karıştırıyorsa
girmem ben senin bahçene.

kürek çekmem senin kıyının yakınında
sularını sallıyorsa kayığım."
Rabindranath Tagore

Tagore'un şiirleri kadar sözleri de etkileyici: " Güneş olmazsan yıldız ol; Ama gökteki en parlak yıldız sen ol."

Ah siz erkek yazar ve şairler neden böyle kadınların önüne ulaşılması zor hedefler koyuyorsunuz!? Güneş olmazsan yıldız ol; ama en parlak yıldız ol, en parlak yıldız ol! Nedir bu sözleriniz? Bırakın insanlar ne isterse o olsun! Niye insanları zorluyorsunuz? Böyle yükselsem, de iç sesimle sorular sorsam da bu sözünüz bir de bakıyorum ki yaşam ilkem olmuş. Okuduğum günden itibaren bir türlü terk etmiyor.

Güneş olmak kolay mı? Bir ülkede dinlenmeye çekilirken, başka bir ülkeyi, başka bir yerküreyi, başka bir kıtayı aydınlatmak için yeniden doğuyor. Düşünmek bile çok zor geliyor insana.

Diyorum ki sen yıldız ol. Bakıyorum yapay yıldızların yaratıldığı ortamda öz gücüyle gerçek yıldızları tanıdıktan sonra yıldız olmanın zorluğunu görüyor insan. Yine de bu kavgalı olduğunuz söz, yaşam ilkeniz olunca onunla yaşıyorsunuz.

Bir ortamda karşılaştığım yazar, televizyon programcısı arkadaşıma takılıyorum: "Bir gün yıldız olacağım, programına çağıracaksın," Gülerek; "Onlar yıldız, sen gökkuşağısın," diyor. Vay be! Ayaklarımı nasıl da yerden kesip, nasıl da kanatlandırıp, gökkuşağına savuruyor, sevgili arkadaşım...

Nazım Hikmet'in unutulmaz şiirlerine vurulunca şairleri sever oldu. İşte sevdiğim şairlerden Tagore'un ülkesini geziyor, görüyorum. Yoksulla zenginin bir arada yaşamını gözbebeğime alıyorum. Bu ülkenin ötesinde başka ülkelerde görülmemiş bir zıtlık, inanılmaz bir durum yansıyor. Bir sarayın dibine, bir yoksul çadırını kurmuş, Hint okyanusunun rüzgârları ile soluklanıyor ve yaşamını sürdürüyor. Hindistan, bağımsızlık mücadelesi vermeden önce İngilizlerin sömürgesi olan bir Asya ülkesidir. Tagore'a hak veriyorum. Bağımsızlık mücadelesi veren bir ülkede önüne hedef koymadan nasıl dünyalı olur ki insan. "Güneş ol, güneş olmuyorsan, yıldız ol, en parlak yıldız ol!" Tagore ne kadar haklı değil mi? Güneş ol, yıldız ol, gökkuşağı ol! En güzeli de kendi zirvene çık!

Kendi Everest'ine kendin çık!!!

Muktedirlerin korkulu rüyası şairlerin, şiirleri de sözleri de iz bırakıyor. Koca bir romanı iki dizede, büyük bir sevdayı bir dörtlükte, acıları bir tümcede, kötülükleri, kirlenmişlikleri iki dizede aktarabiliyorlar.

Nasıl sevmem şairleri?

Şiirler nasıl özce, asırlar aşıp bize gelen nasıl duru, nasıl derin, nasıl güzel bir anlatımdır?

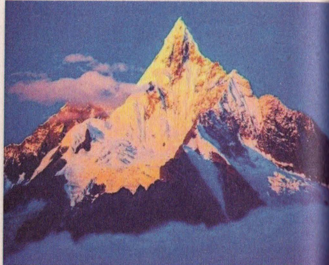
Nasıl unutulmaz, nasıl kalıcı izler bırakır...

Özdemir Asaf ne güzel söylüyor:

"Bütün renkler kirleniyordu/ Birinciliği beyaza verdiler."

Bu kirlilikleri güneş aydınlatır...

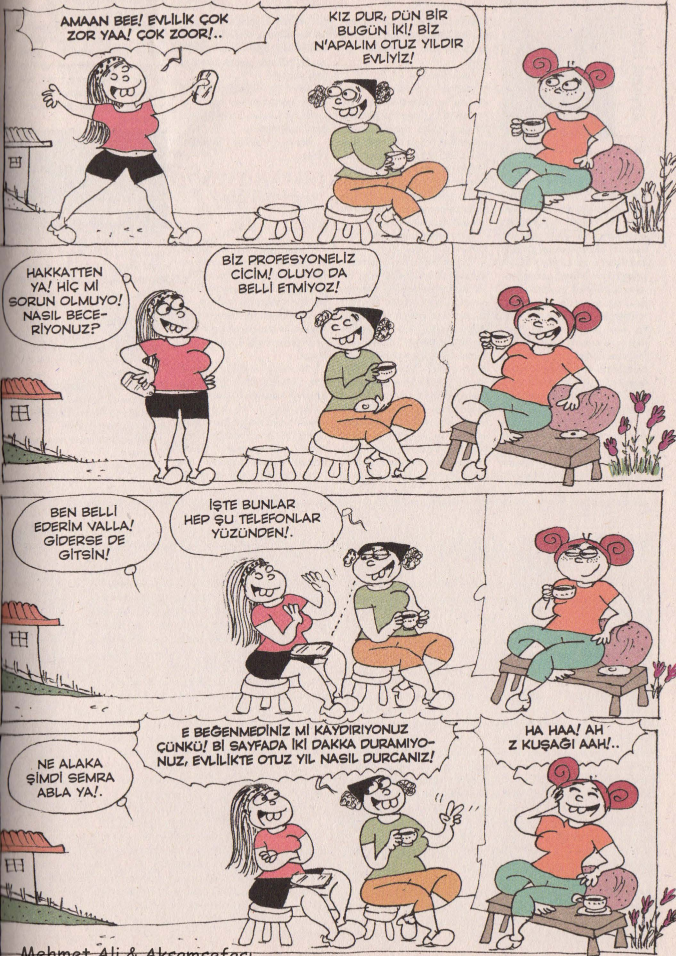
Bir de mücadelesiyle kendi Everest'ine çıkan güçlü kadınlar!.



BAYAN YANI
2024-04-TEMMUZ-AĞUSTOS
Aylık yaygın süreli yerel yayındır.
BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazışleri Müdürü Tuncay Akgün
Grafik Düzenleme Cebrail Okcu
Müessese Müdürü: Ali Yavuz
Abonelik: Aysun Öztürk
Adres: Duatepe Sok. No:16 Yeldeğirmeni/Kadıköy
Tel: (0212) 2929565-66-68
Fax: (0212) 251 57 54
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. (0212) 454 30 00
Dağıtım: Turkuaz Dağıtım Paz. A.Ş. (0212) 2929565

Yaşam Koçu

Feyhan Güver



Mehmet Ali & Akşamsefası

Ayşegül Damla Arslan
damlaarslan@gmail.com



Ayşegül Vs. Damla

İSOT HAYAT

-Bir şarkı, bir şiir gibi…

Acı yaşamanın herkesçe bir yolu, yordamı var. Sezen Aksu şarkı ve şiir gibi yaşamış. Melankolik. Ben mesela dağıta dağıta yaşıyorum ama kendi odamda. Kaostan besleniyorum. O odadan dışarı o acı çıkmıyor. O an yaşanıyor ve bitiyor, uzatamıyorum da. Çünkü acıyı uzatmak biraz şey, mazoşizm. Ama hangi acı? Ayrılık acısı, kavganın acısı. Bir ölüm acısı diyemem, ölüm milyon yıl canınızı yakar çünkü.

Acımı buraya da çok döktüm, dönüştürdüm. Kişisel dönüşümlerimi önce yazılarımda yaşıyorum. Şiir sevsem şair olurdum. Resim yapabilsem ressam.

Dönüşürken bir de bakıyorum komikleşiyor. Hatta sonra dost meclislerinde anlatırken "ya ben bunu yaşarken ne ağladım ne ağladım ama şimdi gülüyorum çünkü çok komik ve niye ağlamışım ki?" diye de kendi kendime serzeniyorum. Gerçekten bu böyle.

Uzatmıyorum.

Budizm'e göre acı kaçınılmazdır ama acı çekmek isteğe bağlıdır. İsteğe bağlı sigorta gibi işte. Bir gün herkes sigortalı olacak ama çalışarak ama dışarıdan ödeyerek. Sen uzatmak istersen, balçığın içinde nefes almayı denemek istersen oturur yaşarsın istediğini. Çamur yoksa lotus da yok. Hepimizin çamur oranı farklı. Onun içinde boğulmamak önemli.

Ama yaşam bunun için tasarlanmamış. Bence.

Dünya modern ve teknolojik görüntüsünün altında vahşi bir yer. Biz bir yerden bir yere koştururken, bir yerden bir yere koştururken o anda yaşadığımız incir kabuğunu belki de doldurmayacak olayları düşünürken bambaşka şeyler oluyor. Duyduğu- muzda "lanet olsun" diye sosyal medya hesaplarımızda paylaşımlar yapıyoruz. Bundan öteye giden en fazla bu protesto amaçlı ürün almıyordur. Bu kadar vahşetin ve adaletsizliğin içinde yaşadığım ve kendi kendime yarattığım biraz da hüznün bana ne yararı var? Çocuklara ve hayvanlara yapılanları gördükçe gerçekten kendimden utanıyorum. Sihirli bir değneğim olsaydı geyiği* nin bu noktada gerçek olmasını çok isterdim.

Sihirli bir değneğim olsaydı önce çocuklar ve hayvanlar deyip, geri kalanı kaderiyle baş başa bırakırdım.

Benim "Hayvan Çiftliğim" böyle.

OKYANUSUN DİBİNDEKİ İNCİ

"Anda kalıp, anı yaşayayım, anda kalamıyorsam o zaman nefesimle anda kalmaya çalışayım" girişimlerim her geçen gün artıyor. İşin matematiği, felsefesi, ana fikrini kaparsanız tamam bitti. Nirvana'ya çıkamazsınız ama yani bir yerinden bu işi kotarmış olursunuz.

Nirvana'yı müzikal anlamda çok severim ama ilgilendiğim ulaşmak istediğim Nirvana.

Bu yola ilk baş koyduğum zaman "amuda kalkabilsem, ayaklarımı 180 derece açabilsem"den öteye gidemiyordum. Çünkü pratiğin içinde kalırken bile "acaba nolcak, yazcak mı, ne giysem, ne yesem" düşünceleriyle cebelleşiyordum.

Artık bitti (heheheh öyle sanıyorum ama tabi görcez)

Ne giyeceğimi sonra da düşünebiliyorum. "Evi temizlememe iki gün var, şuraya buraya gidersem o günü aşmış olup, pislik içinde oturcam, her yer toz, her yer her yer her yerrrrrrrrr" düşüncelerini kışkışladım. Bu da başka bir bağımlılık işte. Kontrol manyaklığı.



Amuda da kalkıyorum, daha da esneğim. Tüm bunlar olurken o anı yaşamanın keyfine varabiliyorum. Kişisel Nirvana'ma ulaşmışım. Kişisel Nirvanam kaç metre acaba, bence çok yüksek olmalı, baş döndürücü, keyif verici. Bazen acı da çeksem orası çok güzel. Belki de zirve sandığım şey en korktuğum şey de olabilir:

-Okyanusun dibi.

Dalıp dalıp çıktığım, dalgaların arasında boğulmaktan hem korktuğum hem de kendimi teslim edebildiğim tek yer.

İnci gibi, korunaklı ama dipte. Gizli saklı.

Nirvananızı sevin.

YAZIK OLAN

Gökçen Erdoğan



Dünyanın bin türlü rengini gördüm. Hem alacasını hem de en karasını. Kederden huzura nelere erdim, yolumda ışığım zayıftır benim.

Mahkeme salonunda, kimseyle göz göze gelmemeye ve bacaklarımın titremesini durdurmaya çalışarak oturuyordum. Sesler uğulduyordu beynimde. Söylenenleri anlayacak kadar sakinleşemiyordum asla. Hakaretle ah vah birbirine karışıyordu, kınayan gözleri üstümde hissediyordum. Belki de yoklardı. Ama ben varlıklarına öyle alışmıştım ki olmadıklarında bile hissediyordum onları. Karnımda bir şey kasılıp kasılıp aniden gevşiyor ve soluğumu kesiyordu. Kararı bekliyordum. Kararı beklemiyordum aslında. Beklemediğim bir karar alınacak diye ödüm kopuyordu ama beklediğim karar alınırsa ne yapacağımı da bilemiyordum. Karar almak ve karar vermenin aynı şey olmasına şaşırıyordum sonra, aklıma tuhaf tuhaf şeyler geliyordu. Adalet, mülkün temeliydi ve ben bir 'mal'dan daha az kıymet gördüğüm yaşamımla hakimin karşısında duruyordum. Gülmem geliyordu, gülüyor muyum bilemiyordum. Istemsizce gireceğim bir gülme krizinden korkuyor, ağlamamak için sıktığım yumruğumda tırnaklarım etime batıyordu. Ve sonra ayağa kalktık. Boynumun kıldan ince olduğu bir andı. Kopsa kopardı, oracıkta ölür giderdim, anlıyordum.

"İyi hal" dedi hakim, duydum. Onun yüzünü gördüm, gülümsüyordu. Rahatlamıştı, anlıyordum. Bu rahatlama ifadesini o gece defalarca görmüştüm. Gözlerimi yumdum. Beynim uğulduyordu. Duruşma sırasındaki iyi hal. Duruşma anında hakimi ve avukatları dövmediği, onlara tecavüz etmediği için bir teşekkür mahiyetinde. O an öyle anladım. Tek bir iyi halini görmemiştim çünkü ben. Vücudumdaki kırıkların iyileşmesi 6 ayı bulmuş, ruhumdaki yaraların iyileşmesi uzak bir gelecekten belirsiz bir selam durmuştu. Tek bir iyi halim bile yoktu, onun aksine. Sonrasını hatırlamıyorum. Gözlerimi açtığımda, duvarında Atatürk portresi asılı, bordo sandalyelerin sıra sıra dizildiği ve her nedense karartma perdeleri takılı bir odada, başımda tanımadığım insanlarla birlikteydim. Söylediklerine göre "önemli bir şeyim yok"tu. Tecavüze uğramış, dayak yemiş, aşağılanmış ve rehin tutulmuş olmamın o kadar da önemli bir şey olmadığını az önce hakim de söylemişti zaten. Iyi halli biri tarafından belli ki çok da istemeden olan şeylerdi. 10 saat sürmüş olması, bütün bunları kötü yapmaya yetmezdi. Ağlayamadım. 6 aydır ağlıyordum ve artık bitmişti. Göz yaşım gitmişti. Yoktu artık.

Ayağa kalktım. Perdeler, odayı da ruhumu da karartmıştı. Ayaklarımı sürüdüm, koridora çıktım. Ve geldiğim gibi sahipsiz, geldiğim gibi ümitsiz çıktım adalet sarayından. Adaletin sarayı böyleyse gerisini düşünmek istemedim.

Bir daha hiçbir zaman o günkü kadın olmadım. Bir daha hiçbir zaman güvende olduğuma inanmadım. Bir daha hiçbir zaman "iyi"ye dair bir şey yaşamadım. Bir daha hiçbir zaman....

Ben buralarda bütün kadınlar gibi bir kadındım. Her zaman yazık olandım.

Kötü Kız

Ramize Erer



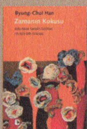


SON OKUDUKLARIMDAN KALANLAR



"Aşka düşmek fazlasıyla negatif sayılıyor. Oysa aşk tam da bu negatiflikten oluşur. "Aşk bir imkân değildir, bizim inisiyatifimize bağlı değildir, bir temeli yoktur, bize aniden gelir ve bizi incitir."

Byung Chul Han, Eros'un Istırabı



"Özgür olmak bağlanmamış olmak veya bağlayıcı olmamak anlamına gelmez. Bağlarını koparmak veya iliştirilmişlikten çıkmak değil, içerilmek ve iliştirilmek özgürleştirir. Tam bir ilişkisizlik kaygı ve huzursuzluğa yol açar. "Özgür", "barış" veya "huzur" ve "arkadaş" gibi sözcüklerin kökeni fri, "sevmek" anlamına gelir. Dolayısıyla "özgür" ün esas anlamı "arkadaşlara veya sevilen insanlara bağlı olmaktır." İnsan sevgi ve arkadaşlık ilişkilerinde kendini özgür hisseder. Bizi özgür kılan şey bağların yokluğu değil, bağlı olmaktır. Özgürlük, en mükemmel haliyle, ilişkilere mahsus bir sözcüktür. Dayanak olmadan özgürlük olmaz."

Byung Chul Han, Zamanın Kokusu

"Ölüm, yaşamı uygunsuz zamanda sonlandıran bir dış güçtür. İnsan hep vaktinden önce, hep uygunsuz bir zamanda ölür. Yaşamdan, insanın yaşam süresinden meydana çıkan bir bitim olsaydı bir güç teşkil etmezdi ölüm. İnsanın yaşamını sonuna kadar yaşamasını, tam zamanında ölmesini sağlayacak tek şey budur."

Byung Chul Han, Zamanın Kokusu

"Zamanı anlamlı kılan şey Aynının sonsuz tekerrürü değil, değişim olasılığıdır."

Byung Chul Han, Zamanın Kokusu

"Ayrılık ile yas arasındaki benzerliğin kökeni, gerçekte çoğu, zaman yadsınan bu basit pragmatik gözlemin ötesinde yatmaktadır. Ayrılık ile ölüm arasındaki bu tehlikeli bağlantı, yaşamın ilk evrelerinde ayrılık ile yok olma arasında var olan karışıklığa dayanmaktadır."



Isée Bernateau, Ergen ve Ayrılık

"Ayrılık korkusu daima bir ayrılık arzusudur." "Nesnenin var oluşu en fazla onun yok oluşunda hissedilir."

Isée Bernateau, Ergen ve Ayrılık

"Deniz kıyısında bir ihtiyar taşçı kayayı yontmaktadır. Güneş onu yakıp kavurur. O da Tanrıya yakarır keşke güneş olsaydım diye. "Ol" der Tanrı. Güneş oluverir. Fakat bulutlar gelir örter güneşi, hükmü kalmaz. Bulut olmak ister. "Ol" der Tanrı. Bulut olur. Rüzgar alır götürür bulutu, rüzgarın oyuncağı olur. Rüzgar olmak ister bu kez. Ona da "Ol" der Tanrı. Rüzgar her yere egemen olur, fırtına olur, kasırga olur. Her şey karşısında eğilir. Tam keyfi yerindeyken koca bir kayaya rastlar. Oradan eser, buradan eser, kaya bana mısın demez! Bildiniz! Tanrı kaya olmasına da izin verir. Dimdik ve güçlü durmaktadır artık dünyaya karşı... Sırtında bir acı ile uyanır. Bir ihtiyar taşçı kayayı yontmaktadır.

Kaderini sev, belki seninki en iyisidir." Friedrich Nietzsche Amor Fati



Yasemin Olur
yaseminolur@yahoo.com

Mehmet Ali & Akşamsefası

BAYAN YANI

143

TEMMUZ-AĞUSTOS 2024 / 04 - 65 TL K.K.T.C: 7

KIZLAR BOL SU İÇMEYİ GÜNEŞ KREMİ SÜRMEYİ VE

KADIN CİNAYETLE-RİNİ DURDU-RACAĞIMIZI UNUTMAYIN!

